

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА \$1.00

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ

ONCE A WEEK

PRICE \$1.00

РІК CXV

П'ЯТНИЦЯ, 16 ТРАВНЯ 2008 РОКУ

ЧИСЛО 20

VOL. CXV

FRIDAY, MAY 16, 2008

No. 20

„Незгасима свічка“: Сіетл – Сан-Франціско – Лос-Анджелес

Президент УККА Михайло Савків (зліва) та Посол України в США Олег Шамшур тримають смолоскип пам'яті Голодомору перед пам'ятником жертвам українського геноциду в Лос-Анджелесі.

СІЕТЛ, Вашингтон. – Символічний смолоскип „Незгасима свічка” прибув 4 травня з Канади до Сіетлу, Вашингтон (див. „Свобода”, ч. 19). Звідси у США розпочалась естафета вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні. Потім смолоскип повезуть до Еквадору, Перу, Бразилії, Колумбії, Парагваю, Аргентини та Чіле. Від 27 липня маршрут проляже в європейських країнах, першою з яких буде Великобританія.

Зустріти смолоскип до Сіетлу приїхали Посол України в США Олег Шамшур та президент Українського Конгресового Комітету Америки

(УККА) Михайло Савків. У склад канадської делегації, яка передала символічний вогонь, входили Посол України в Канаді Ігор Остап, президент Конгресу українців Канади Павло Грод, свідок Голодомору Степан Горlach.

Громадсько-політичну акцію в Університеті Вашингтона організували Українсько-американський клуб та Фундація „Українська спадщина” при сприянні провідників штату та університету.

(Закінчення на стор. 3)

Молоді активісти Українсько-американського клубу, які влаштували виставку фотодокументів про Голодомор в парку Сіетлу. Фото: Володимир Мигович

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Що буде далі в Україні?

Петро Часто

ПАРСИПАНИ, Нью-Джерсі. – З певністю можна сказати тільки одне: що після травня буде червень. Що ж буде в українській політиці – не скаже ніхто. Дуже ймовірно, що будуть чергові позачергові вибори. Президент на ці прогнози відповів категоричним „ні”, але Володимир Литвин, наприклад, вважає, що тільки в цьому способі – чисто політичному, а не правовому – може полягати вихід з парламентської і загальної владної кризи в Україні.

Не запитуймо, хто створив цю кризу. Нам скажуть: не хто, а що. Беручи формально, це справді так. Головною причиною напруження в суспільстві є недосконалість, незавершена політична реформа, похапцем узаконена в грудні 2004 року, теоретично хибні зміни в Конституції, котрі на практиці обернулися небезпечним двовладдям в країні. Лихо тому човнові, яким у бурю кермують двоє. Але ж тут якраз ці „двоє” й створюють бурю. Не Конституція, не папір, а люди. Порівняймо це з життям родини: де панує любов, там не потрібні ніякі письмові припи-

си, правила, закони – вони потрібні лише для тієї сім'ї, де не любляться, а щодень чубляться. І що ж? Прийде „третя сторона”, тобто прокурор, покаже папір з гарною статтею про кримінальну відповідальність – челядь враз стихне, розімкне кулаки, але ніякий закон не змусить їх любити і поважати одне одного.

В сьогоденній Україні ситуація гірша, ніж у найгіршій родині. Бо в цій довколаконституційній війні нема „третьої сторони”: Основний Закон беруться вдосконалювати саме ці дві влади, котрі до небезпечної межі розхитали український державний човен. Це так само, як у родині, де нема взаєморозуміння, взялися б будувати нову хату, і кожен має свої уявлення про її форму, розміщення кімнат і службових приміщень, про те, куди дивитимуться вікна і де мають бути двері. Сварки, гризня, взаємна неприязнь – замість радісної атмосфери творення, висловленої в назві повісті Дейвида Селінджера – „Вище крокви, теслярі!”. Де вже там до вищости...

У вівторок, 13 травня, Президент повинен був виступити в парламенті

зі щорічним посланням з приводу внутрішнього і зовнішнього становища в країні, однак, депутати фракції БЮТ заблокували трибуну. З одного боку, причина ніби виправдана: бютівці вимагають невідкладного ухвалення антиінфляційних законів, з іншого боку – щось абсурдне: як сміє та сила, що входить в парламентську коаліцію, унеможливити працю парламенту? А разом з цим Юлія Тимошенко запевнила, що до кінця тижня її фракція подасть на розгляд власний проект змін до Конституції. На розгляд парламенту, який не працює? А по-друге, хіба до Основного Закону країни можна підходити з отакою поспішністю, вихопивши „проект” з темної кишені, не діставши оцінок щодо нього не те що від усього суспільства, але навіть від своєї партії?

У грудні 2004 року вже раз поквапилися – і що з того вийшло? І потім – яка непоследовність! В 2004 році Ю. Тимошенко стояла на цьому: „Тільки загальнонаціональні вибори президента, причому президента з повноцінними повноваженнями”, сьогодні вона – за перетворення України в чисто парламентську республіку. Щоб було так, запевняє прем'єр, як у Німеччині. Хіба це серйозно? Щоб було так, як

у Німеччині, треба, щоб в Україні жили не українці, а німці.

То, може, при всій повазі до Президента і до прем'єр-міністра, не Вікторові Ющенкові і не Ю. Тимошенко вирішувати майбутній устрій Української держави – може, треба почути, що скаже народ?

Цілком можливо, що народ підтримає Ю. Тимошенко, а не В. Ющенка: в суспільстві запанувало загальне враження, що прем'єр хоче щось доброго зробити, але їй не дають. Згідно з останніми опитуваннями, рівень довіри Ю. Тимошенко становить 30.1 відс., рівень довіри В. Ющенкові – лише 13.1 відс. Соціологія не прояснює – це В. Ющенкові чи Секретаріатові Президента, який уже з усією очевидністю компрометує главу держави?

Дійшло до того, що керівник Секретаріату Віктор Балага забороняє різним урядовцям виконувати антиінфляційні рішення уряду Ю. Тимошенко. Голова Державного комітету з харчового резерву Михайло Поживанов оприлюднив обурливий факт: В. Балага погрожував йому „великими неприємностями” – у випадку, якщо на міські ринки потрапить хоч один кілограм м'яса з державного резер-

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Юлія Тимошенко звинуватила Віктора Ющенка

КИЇВ. – Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко заявила 12 травня на прес-конференції в Кабінеті міністрів, що Президент України Віктор Ющенко мав неповну інформацію про умови передавання прав на використання шельфу Чорного моря. 19 жовтня 2007 року було підписано угоду між Україною та компанією „Vanco International Limited“ (США) про розподіл вуглеводнів, які видобуватимуться з надр континентального шельфу Чорного моря. У церемонії підписання брав участь Президент В. Ющенко. Прем'єр висловила переконання, що перед прийняттям рішення про підписання угоди глава держави повинен був „вивчити світовий досвід і не здавати національні інтереси України“. Ю. Тимошенко сказала: „Усе відбувалось всупереч інтересам України. Оцінку цим діям обов'язково мусить дати громадянське суспільство. Якщо мова йде про майбутнє і стратегію України, про її політичну і енергетичну незалежність, і якщо чиновники високопосадового рівня можуть так нехту-

вати українськими інтересами – це питання для парламенту і Ради національної безпеки і оборони“. (УНІАН)

Докір Оксані Білозір

ЛЬВІВ. – Представники Української республіканської партії 12 травня поклали квіти до хреста в терновому вінку на місці побиття до смерті російськими шовіністами Ігоря Білозора. Так вони вшанували восьму річницю цієї трагічної події. Депутат обласної ради Ростислав Новоженець сказав, виступаючи на вічі, що вбивство І. Білозора було політичним за національною ознакою. Також Р. Новоженець висловив міркування про те, що за вісім років русифікацію Львова смерть І. Білозора не зупинила. „В місті досі немає пам'ятника І. Білозору, на його честь не названо вулицю, відсутній гідний надгробок на могилі великого українця. Такого ж докору заслуговує й колишня дружина Ігоря – Оксана Білозір, яка напризволяще кинула пам'ять про І. Білозора, який її вивів своєю унікальною творчістю в люди“, – сказав Ростислав Новоженець. (УНІАН)

3 місця загибелі Бруно Шульца зникла пам'ятна дошка

ДРОГОБИЧ. – 7 травня викрали пам'ятну бронзову дошку з місця загибелі всесвітньо відомого письменника й художника Бруно Шульца. Пошуки крадіїв розпочато за припущенням, що декого з місцевих мешканців спокусив метал. Однак, провідники Єврейської громади Дрогобича вважають цей випадок оскверненням пам'яті Б. Шульца. Акт вандалізму вчинено напередодні Третього міжнародного Шульцівського фестивалю, який має розпочатися 26 травня. Другий міжнародний фестиваль, ініційований Центром полоністики ім. Ігоря Менька, залишив на пам'ять Дрогобичу меморіальну дошку, вмонтовану півтора роки тому в хідник на місці загибелі Б. Шульца від кулі гестапівця у роки Другої світової війни. (УНІАН)

Закладено парк ім. Василя Стуса

РАХНІВКА, Вінницька обл. – Парк ім. Василя Стуса закладено у Гайсинському районі, поблизу місця, де народився поет. У парку висаджено близько півтори

тисячі в спогадах І. Кавалерідзе саджанців 62 порід дерев та кущів. Поруч – хата, збудована самим В. Стусом на місці будинку, де народився поет. Впродовж наступних місяців в парку висадять алею троянд, встановлять 46 світильників – це роки життя поета, впорядкують території навколо Стусової криниці та будиночку, на місці якого стояла батьківська хата поета. Обласна влада планує перенести сюди музей великого подільянина, який нині тулиться в одній з кімнат місцевої школи. (УНІАН)

Спільний пам'ятник воякам Радянської армії та УПА

ПЛОСКА, Рівненська обл. – Перший в Україні пам'ятник загиблим воїнам Радянської армії та Української Повстанської Армії збудовано у центрі села за ініціативи сільської громади. На ньому викарбувано в алфавітному порядку 132 прізвища загиблих земляків, які воювали в Радянській армії та УПА. Один з ініціаторів спорудження пам'ятника, колишній зв'язковий УПА Теофіл Дукан зазначив 9 травня, що примирення вояків обох сторін потрібне. Під час спеціального телепроєкту каналу „Україна“ 8 травня Президент України Віктор Ющенко позитивно поставився до ініціативи щодо створення спільного пам'ятника з написом „Вони воювали за Батьківщину“. (УНІАН)

Ціна бензину перейшла шестигривневу позначку

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 3 11 травня роздрібна вартість бензину марки А-95 і дизельного пального виросла до 6.05 грн. за 1 літр проти попередньої ціни 5.9 грн. за 1 літр. Також зросла роздрібна ціна на інші види бензину. Експерти прогнозують після травневих свят різкий стрибок цін на бензину і дизельне паливо. У десятку країн, де продається найдорожча бензина, за повідомленням консалтингової компанії „AIRINC“, увійшли Сьєра-Леоне (18.42 дол. за галон), Аруба (12.03 дол.), Боснія-Герцеговина (10.86 дол.), Еритрея (9.58 дол.), Норвегія (8.73 дол.), Великобританія (8.38 дол.), Голандія (8.37 дол.), Монако (8.31 дол.), Ісландія (8.28 дол.) і Бельгія (8.22 дол.). У Києві 13 травня курс долара був 5.05 грн. („Кореспондент“)

Трагедія на каруселі

ЛУГАНСЬК. – Загинули дві особи і вісім поранені внаслідок падіння каруселі в парку відпочинку „Дружба“, що сталося 9 травня. Експерти засвідчують, що термін використання каруселі давно закінчився: її виготовили у Чехії 1991 року, а за правилами безпеки каруселю не можна експлуатувати понад 10 років. Крім того, фірма „Київ-круїз“, якій належить каруселя, працювала за зфальшованим дозволом. 17 лютого 2007 року через подібну недбалість стався вибух газу в луганській кав'ярні „Суп-гавз“, від якого загинули п'ять осіб. Власники кав'ярні досі не притягнені до суду і навіть не виплатили компенсації родинам загиблих. (Радіо „Свобода“)

Спільна військово-морська парада у Севастополі

СЕВАСТОПОЛЬ. – 11 травня відбулась спільна військово-морська парада російських і українських кораблів з нагоди 225-ої річниці Чорноморської флотії Росії. З російського боку у ній взяли участь 40 суден, з українського – два кораблі. Параду приймали командувачі обох флотів, які на одному катері обійшли корабельний стрій у Севастопольській бухті. Параді передувало тижневе протистояння, оскільки Росія не мала згоди України на проведення паради, і Міністерство закордонних справ України заявило про недоцільність проведення військової паради.

6 травня на Графській пристані міста плянувалось встановлення меморіальної дошки з нагоди 90-річчя підняття українських державних прапорів на кораблях Чорноморської флотії, але міська рада виступила проти вшанування історичної події, а декілька депутатів заблокували проведення робіт, біля гранітної стіни, де мала висіти дошка, і пікетували проросійські активісти. Росіяни

погодилися скасувати десант на узбережжя і марш панцирної техніки вулицями міста. А відкриття дошки було перенесено на тиждень.

Несмак викликала поява на театралізованій виставі російської імператриці Катерини II, відомої гнобительниці України, яка зачитала свій указ про заснування військово-морської бази Росії на місці татарського селища Ахтіяр і перейменування його на Севастополь.

У день паради сталася бійка між активістами Української національної асамблеї-Української народної самооборони (УНА-УНСО) та проросійськими козаками перед штабом Чорноморської флотії Росії. Ще один інцидент стався з посадником Москви Юрієм Лужковим, який знову публічно заявив, що Севастополь ніколи не передавався Україні і має бути повернутий Росії. Він також сказав, що збирається порушити питання про перегляд Договору про дружбу між Росією та Україною.

Служба безпеки України зая-

Театралізований виступ російської імператриці Катерини II під час військово-морської паради в Севастополі 11 травня.

Фото: УНІАН

вила, що Ю. Лужков вдавсь до дій, які шкодять національним інтересам України і є замахом на її територіальну цілісність, тому він оголошений в Україні небажаною особою, проти нього проводиться розслідування щодо відмивання в Севастополі „брудних“ коштів. Більшість спостерігачів розцінили спільне проведення паради як компроміс, від якого виграла Україна. Російська сторона наполягала на більшій мілітаризації, але позначилася наполегливістю українських дипломатів.

Коментуючи заяви Ю. Лужкова, колишній президент СРСР Михайло Горбачов в етері радіо „Ехо Москви“ закликав уникати висловлювань, які можуть призвести до погіршення українсько-російських взаємин. (Бі-Бі-Сі, УНІАН)

Вітрильник „Палада“ на військово-морській параді, присвяченій 225-річчю Чорноморської флотії в Севастополі 11 травня. Фото: УНІАН

„Незгасима свічка“...

(Закінчення зі стор. 1)

Інформацію для американців доповнила виставка документів – фотографій, спогадів, наукових досліджень, які згодом перевезли з університету і показали в парку у центрі Сієтлу.

На університетській площі учасники пам'ятного сходу утворили велике коло, що символізувало єдність української родини усього світу, по якому з рук до рук передали „Незгасиму свічку“. Вражаючим моментом став перегляд документального фільму „Штучний Голодомор 1932-1933 років у Радянській Україні“. Одні плакали, інші запитували, як можна було відібрати в народі ним же вирощений хліб і виморити голодом майже четверту частину нації? Ще інші обурювались, що всупереч цивілізованому визнанню геноциду рядом країн Росія на державному рівні заперечує це.

Конгресмен від штату Вашингтон Джим Макдермот, ірландець за походженням, висловив повну підтримку і солідарність з українцями, подавши приклад про голод в Ірландії більш як столітньої давності – внаслідок продуманих британських утисків. Директор університетського Центру вивчення Росії, Східної Європи і Центральної Азії Стівен Гансон зупинився на спробах реабілітації сталінізму, зазначив, що і Сталін, і Гітлер застосовували геноцид як спосіб знищення націй.

Володимир Мигович

* * *

САН-ФРАНЦИСКО. – 5 травня міжнародна естафета смолоскипу Голодомору прибула до Сан-Франциско, Каліфорнія, – друге місто американського шляху „Незгасимої свічки“.

У катедрі св. Марії священники Української православної та Української католицької цер-

ков відслужили соборну Панахиду за жертв українського геноциду 1932-1933 років, в якій взяли участь й інші релігійні деномінації північної каліфорнійської громади. У проповіді о. Денис Смолярський переповів основний зміст молитви „Отче Наш“, в якій хліб є основним компонентом для людства, і як цей хліб відібрали в українців у 1932-1933 роках. Опісля о. Олександр Лімонченко, свідок українського геноциду, розповів про свої пережиття тих часів.

Організатор цього заходу Зенон Зубрицький розповів про страхиття, яке пережили безвинні жертви у 1932-1933 роках. Відтак, при музичному супроводі української духової оркестри баптистської молоді Сакраменто, під проводом О. Журавля, З. Зубрицький перерахував усіх свідків Голодомору, які живуть в окрузі Сан-Франциско.

Посол України в США Олег Шамшур, Генеральний консул України в Сан-Франциско Микола Точицький та президент УККА

Смолоскип „Незгасима свічка“ в Сієтлі передають у колі єднання директор Українського громадського центру Олег Пинда та керівник Фундації „Українська спадщина“ проф. Євген Лемцьо. Фото: Володимир Мигович

Михайло Савків (голова Крайового комітету з відзначення 75-ої річниці

українського геноциду 1932-1933 років) відкрили виставку „Заморені голодом: невідомий геноцид в Україні“. Смолоскип був переданий свідкам Голодомору, й всі учасники імпрези взяли з руки, щоб стати єдиним цілим з жертвами Голодомору.

У своєму зверненні до учасників церемонії Посол О. Шамшур наголосив, що метою естафети є поширити правду про Голодомор у світі і створити зв'язок між свідками Голодомору та молодшими поколіннями.

М. Савків зробив різке порівняння, заявивши: „Уявіть собі, що населення метрополії Сан-Франциско, приблизно 7.1 млн. осіб, зникло за півтора року, і світ навіть не знав про це“.

На завершення об'єднаний хор православної та католицької церков під проводом В. Візір заспівав „Боже Великий, Єдиний“.

* * *

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – 6 травня у Лос-Анджелесі відбулася церемонія вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років та передання смолоскипу пам'яті від свідків Голодомору до наймолодшого покоління. Українська громада зібралася в центрі міста. Голова місцевого Комітету з відзначення 75-річчя українського геноциду А. Рівний відкрив церемонію вступним словом. Священники місцевих православної та католицької церков відслужили Панахиду.

Громаді були представлені Посол України в США Олег Шамшур, Посол України у Ватикані Тетяна Іжевська, Постійний представник України в ООН, Посол Юрій Сергеев, Генеральний консул України в Сан-Франциско Микола Точицький та президент УККА Михайло Савків. Ведучим був Тарас Матла. Промовив від імени українського уряду Посол О. Шамшур, після чого він та М. Савків передали смолоскип двом свідкам геноциду, а вони передали вогонь іншим учасникам, які пронесли його містом.

Директор 5-ої округи міста Майкл Д. Антонович передав своє привітання учасникам церемонії, яке зачитав його помічник Джон Генесі. Програма завершилася промовою М. Савкова, який зауважив: „Нехай ті, хто бере участь у церемонії передавання вогню з міста до міста, бачать світло правди, передають його від покоління до покоління, щоб молодь твердо стояла на захисті пам'яті мільйонів, які безвинно страждали від сваволі диктатора“.

УККА

Що буде далі...

(Закінчення зі стор. 1)

ву. Іншими словами, Секретаріат Президента вперто перешкоджає урядові знижувати ціни на харчі. Усім ясно – чому: для В. Балого чим бідніше живуть люди, тим легше критикувати уряд Ю. Тимошенко і врешті змінити його.

В понеділок, 12 травня, провало міністра внутрішніх справ Юрія Луценка – він вимагає, щоб В. Ющенко негайно звільнив В. Балого. Аргумент: „Глава Секретаріату Президента має бути людиною, що забезпечує компроміси, контакти, домовленості, злагожену працю між Президентом, прем'єром та коаліцією у парламенті. Але Віктор Балого сьогодні, навпаки, став джерелом та ініціатором усіх можливих чвар і провокацій, які відбуваються на наших очах“.

В. Ющенко вже сто разів чув подібні докори, але чомусь захищає В. Балого. І якщо він не зважає на те, що їх двох стали ототожнювати, – значить, там щось є нечисте й саме воно їх об'єднує. Тому в суспільстві, на жаль, не помічається навіть тих кроків Президента, які варти уваги і загальної підтримки. Антипрезидентські сили, маючи вплив на засоби масової інформації, зформували суспільну думку, ніби В. Ющенко не хоче втрати-

ти владу і мріє про другу президентську каденцію. А коли робоча група Національної конституційної ради поклала на стіл завершену концепцію оновленої Конституції й коли в тій концепції повноваження Президента виявилися значно зменшеними і В. Ющенко не заперечував, – навіть це приписали йому як щось негоже: мовляв, знаючи, що друга каденція для нього неможлива, він тому й не проти, аби наступний Президент не мав великих повноважень.

З тієї причини – спочатку зумисно формуючи суспільну думку, а потім покликуючись на неї в оцінці політичного життя – політична еліта не хоче прислухатися до справедливих застережень В. Ющенка щодо того, що парламентська республіка – річ добра, тільки не для сучасної України, де парламент якраз і є джерелом постійної нестабільності.

Можемо по-різному ставитися до попереднього Президента, Леоніда Кучми, але й він цими днями сказав: „Парламентська республіка в Україні – це шлях в нікуди“ і порадив, що треба повертатися до мажоритарної системи виборів народних депутатів. Так, а заодно варто було б, поруч з новим законом про вибори, прийняти закон про виборця, зобов'язавши його голосувати за сумлінням і почуттям чести, за стовідсотковою довірою до

кандидата, – інакше і він, виборець, а не тільки обраний депутат, повинен відповідати перед законом за українські парламентські негаразди і за стан справ у країні.

Ю. Тимошенко, обстоюючи чисто парламентський устрій, виходить з ненормальних обставин тиску на уряд. Її легко зрозуміти. Але не можна будувати стратегію на тимчасових обставинах, на випадку. Така „стратегія“ небезпечна. Поміркуймо разом з директором Міжнародного інституту демократій Сергієм Тараном: „Будь-яка парламентська республіка надзвичайно вразлива для зовнішнього тиску, оскільки політики з інших країн постійно створюють конфліктні ситуації в такій республіці, граючи на інтересах провідників партій і, тим самим, мають можливість тиснути на владу всередині країни. Тому не випадково Росія виступає за створення в Україні парламентської республіки... Провідниця БЮТ теж має шанси бути підтриманою Кремлем, бо там чудово розуміють, що чим несконсолідованіша українська влада, тим легше грати вічно розсвареними політиками, ніби гральними картами різних мастей...“.

Отже, зовсім не у цій дилемі річ – парламентська чи президентська республіка – річ у тому, що Україну сьогодні намагаються вдосконалювати політики, яким самим дуже далеко до досконалості.

АМЕРИКА І СВІТ

**Барак Обама обігнав
Гіларі Клінтон**

ВАШІНГТОН. – За минулі вихідні дні претендент на номінацію у кандидати на пост президента США від Демократичної партії Барак Обама істотним чином наблизився до мети. Він випередив свого опонента Гіларі Клінтон у кількості суперделегатів, котрі готові віддати йому свої голоси. Троє суперделегатів, чие голосування буде визначальним при обранні кандидата, заявили, що голосуватимуть за Б. Обаму. Ще на початку цього року Г. Клінтон мала на своєму рахунку майже на 100 суперделегатів більше, ніж Б. Обама. Суперделегати – це найвпливовіші члени партії, голоси яких будуть вирішальними під час партійного з'їзду демократів у серпні, оскільки, як свідчать загальні висліди боротьби, ні Г. Клінтон, ні Б. Обама не матимуть явної переваги у голосах рядових демократів. („Голос Америки“)

**Розмови про рецесію
в США – безпідставні**

ВАШІНГТОН. – Газета „The Wall Street Journal“ оприлюднила думку голови Консультативної економічної ради Білого Дому Едварда Лейзіра щодо сучасного становища американської економіки. На відміну від багатьох фінансових експертів, які вважають, що США тепер перебувають в рецесії, він категорично відкинув таку оцінку, назвавши її безпідставною. Чутки про рецесію розповсюдилися після того, як протягом двох кварталів економіка зростала тільки по 0.6 відс. Крім того, найбільші фінансові організації змушені були списати десятки мільярдів доларів через іпотечну кризу і різке підвищення цін на метали та енергоносії, а також через зниження курсу долара, котрий в квітні цього року вперше в історії впав нижче позначки в 1.6 дол. за євро. Свою заяву Е. Лейзір зробив через день після того, як секретар Департаменту фінансів Генрі Полсон ствердив, що найгірший час у світовій кредитній кризі вже позаду. („Кореспондент“)

**США – за територіальну
цілісність Грузії**

ТБІЛІСІ, Грузія. – 9 травня до Абхазії прибула на переговори з врегулювання грузинсько-абхазького конфлікту делегація Державного департаменту США на чолі з Мет'ю Брайзою. Напередодні, під час зустрічі з журналістами в Тбілісі, він висловив надію, що конструктивне подолання цього конфлікту можливе. „Політика США є однозначною – ми підтримуємо територіальну цілісність Грузії й вітаємо ту стриманість, якою вона відповідає на провокаційні кроки Росії. Білий Дім засуджує інцидент з літаком і останнє рішення Росії збільшити свій військовий контингент в сепаратистських регіонах Абхазії й Південної Осетії“, – сказав М. Брайза. Крім переговорів з абхазькими провідниками, американська делегація планувала зустрітись і з невизнаним керівником Південної Осетії Едуардом Кокойті. Однак, на (Радіо „Свобода“)

**В Сербії перемагають
проєвропейські сили**

БЕЛГРАД, Сербія. – Минулої неділі, 12 травня, в Сербії відбулися парламентські вибори, на яких перемогла прозахідня коаліція „За європейську Сербію“. Вітаючи ці висліди, президент країни Борис Тадіч сказав: „Це велика перемога для Сербії, велика перемога для сербської демократії, велика перемога для європейського майбутнього“. За попередніми даними, за проєвропейський блок віддали голоси понад 40 відс. виборців, за представників з Радикальної партії – на 10 відс. менше. Все ж радикали не залишають надії відхилити Сербію від європейського напрямку розвитку. Навіть програвши вибори, їхній провідник Томислав Ніколич висловив певність, що його партія разом з соціалістами матиме в парламенті більшість, котра дозволить їм сформувати новий уряд. (Радіо „Свобода“)

**Компанія „Венко Енерджі“
має претензії до України**

ДАЛАС, Техас. – Американська компанія „Vanco Energy“ має намір звернутися до міжнародних арбітрів з приводу незаконного скасування Міністерством охорони довкілля України дозволу на видобуток родовищ з шельфу Чорного моря. Протягом 18 місяців „Vanco Energy“ боролася за право промислово освоювати український шельф, 27 вересня 2007 року вона уклала відповідну угоду з урядом України, а 25 квітня цього року Міністерство охорони довкілля в Києві скасувало цю угоду. Покищо компанія хоче переговорів з офіційним Києвом, але якщо вони не дадуть позитивного результату, то віце-президент Джефрі Мічел звернеться з цим питанням до арбітражного інституту Стокгольмської торговельної палати. (Радіо „Свобода“)

**„Freedom House“ –
про права людини в США**

ВАШІНГТОН. – Відома правозахисна організація „Freedom House“, реагуючи на закиди, нібито вона не досить принципово і послідовно критикує владні американські інституції, підготувала доповідь, присвячену дотриманню прав людини в США, під заголовком „Сьогоднішній американець. В якій мірі він вільний?“, і представила її на прес-конференції в понеділок, 12 травня. У прес-релізі „Freedom House“ зазначає, що відповідь на винесене в заголовок запитання „важлива не тільки для американців, але й для всіх, на кого має вплив ця єдина супердержава в світі“. Отже, головною проблемою країни в доповіді названі обмеження прав і свобод, запроваджені під приводом боротьби з тероризмом після 11 вересня 2001 року. Також автори доповіді нагадують, що США входять в групу країн з найбільшою кількістю в'язнів на душу населення, при цьому за ґратами опиняється кожен третій афроамериканець. Критикуючи американську політичну систему, доповідь стверджує, що в країні застосовується адміністративний ресурс, а інститут виборників має недемократичний характер. І все

ж в доповіді визнається, що чинна система виборів дозволяє громадянам демократично вибирати керівників. („Кореспондент“)

**Німці відзначили
День визволення від фашизму**

БЕРЛІН. День визволення від фашизму в Німеччині святкують 8 травня, але обходяться при цьому без гучних демонстрацій – просто згадують про ту трагедію, намагаючись вберегти від подібної катастрофи майбутні покоління. Відкриваючи 8 травня засідання Бундестагу, голова парламенту Норберт Ламерт сказав: „Капітуляція німецького Райху 8 травня 1945 року ознаменувала закінчення Другої світової війни. Водночас військова поразка створила передумови для політичного визволення не тільки нашої країни, але й багатьох наших європейських сусідів“. Громадські організації в Німеччині нещодавно втілили в життя проект „Потяг пам'яті“. Це декілька оригінальних вантажних вагонів, котрі нацисти використовували для депортування населення в різних країнах. Експозиція, розміщена у цих вагонах, включає особисті речі, фотодокументи та інформацію про окремих осіб, котрі зазнали переслідувань за часів нацизму. 8 травня „Потяг пам'яті“ прибув до Освенціму в Польщі. (Радіо „Свобода“)

Державі Ізраїль – 60 років

ЕРУСАЛИМ. – 8 травня Ізраїль відсвяткував своє 60-річчя. Держава була створена в травні 1948 року – через три роки після закінчення Другої світової війни і організованого нацистами Голокосту. Відтоді населення Ізраїлю зросло майже в 10 разів і тепер становить 7 млн. осіб. Хоч країна стала економічно і збройно сильною й дає своїм громадянам чимало підстав пишатися нею, все ж там панує постійна непевність, зумовлена неврегульованими конфліктами з сусідніми арабськими країнами та палестинцями. До того ж, прем'єр-міністр Ізраїлю Егуд Ольмерт, який готується до нових переговорів з палестинцями, цими днями виявився причетним до скандалу, обставини якого ізраїльський суд заборонив розголошувати, але який може бути причиною близького відходу прем'єра з посади. (Bi-Bi-Ci)

**„Daily Telegraph“ оцінює
політичних експертів США**

ЛОНДОН. – Британська газета „The Daily Telegraph“ склала список найвпливовіших американських політичних експертів. Перше місце в ньому зайняв Карл Ров, колишній радник Президента Джорджа Буша. К. Рова вважають головним архітектором перемог Дж. Буша в губернаторських і президентських виборах, а також перемоги Республіканської партії на виборах у Конгрес, однак, в 2007 році він змушений залишити посаду радника через низку скандалів у Білому Домі. З того часу він публікує статті у провідних американських виданнях. Друге місце в цьому списку посів Кріс Мет'юз, який веде політичну програму на телеканалі „MSNBC“, в минулому – радник

Президента Джімі Картера. Тепер він має намір кандидувати в Сенат від свого штату Пенсильванія. К. Мет'юз підтримує Барака Обаму, а штаб Гіларі Клінтон звинувачував його в нечемному ставленні до жінок. На третьому місці – ведучий програм на телеканалі „Fox News“ Шон Геніті, на четвертому – радіокоментатор Раш Лімбо. „Голос Америки“)

**Володимир Путін
став прем'єром Росії**

МОСКВА. – 8 травня Державна дума Росії схвалила призначення недавнього президента країни Володимира Путіна на посаду прем'єр-міністра. У своєму першому виступі перед депутатами він заявив, що вже в цьому році Росія за своїм внутрішнім валовим продуктом перевищить Великобританію, а розвиток економіки дасть реальну можливість взятися за розв'язання найбільш проблем країни, серед яких на першому місці – пияцтво. „Ми не повинні шкодувати грошей на спорт, на створення умов для повноцінного відпочинку, а також – на ефективну інформаційну кампанію“, – сказав В. Путін. В понеділок, 12 травня, В. Путін повідомив про зміни в структурі свого уряду: кількість віце-прем'єрів збільшено з п'яти до семи, призначено двох перших віце-прем'єрів – Віктора Зубкова та Ігоря Шувалова. Створено нове міністерство з питань спорту а також державне агентство у справах Співдружності незалежних держав. („Кореспондент“)

**М'янмар приймає
допомогу від США**

РАНГУН, М'янмар. – Незважаючи на те, що Вашингтон не раз і дуже гостро критикував військову владу М'янмару за порушення людських прав, керівники цієї постраждалої від природної стихії країни погодилися прийняти гуманітарну допомогу від США. Перший американський літак вже приземлився у Рангуні. А тим часом досить руйнівний гураган пролетів над центральною частиною США. В суботу, 10 травня, від смерчу загинуло щонайменше 20 осіб в штатах Оклахома і Мизурі, наступного дня загинула одна людина в штаті Джорджія. Трохи раніше, 3 травня, гураган налетів на Середній Захід, в штаті Аркансо загинуло вісім осіб. („Кореспондент“)

Джімі Картер – про свою матір

ВАШІНГТОН. Агентство „Асошіейтед Прес“ повідомило про нову книжку колишнього Президента США Джімі Картера під заголовком „Незвичайна матір“ („A Remarkable Mother“), складену зі щоденників, листів та інтерв'ю з рідними і друзями матері Дж. Картера – Ліліан Картер (1898-1983). Дж. Картер зізнається, що своєю політичною кар'єрою він завдячує матері. „Оскільки я переміг Джералда Форда з невеликою перевагою, то слід сьогодні чесно сказати, що якби мама не брала участі у кампанії, я ледве чи зміг би перемогти“, – пише Дж. Картер. („Голос Америки“)

Держдепартамент США звітує про боротьбу з тероризмом у світі

ВАШІНГТОН. — Державний департамент США 1 травня опублікував Звіт щодо ситуації з тероризмом в різних країнах світу. Документ зазначає, що основною загрозою залишається „Аль-Кайда“ та пов'язані з нею терористичні групи. Протягом останнього року „Аль-Кайда“ частково відновила свою потужність, переважно завдяки племенам на кордоні між Афганістаном та Пакистаном. Серед основних тенденцій 2007 року – суттєве зменшення взаємодії між терористичною мережею в Іраку та сунітським населенням країни, а також посилення використання Інтернету „Аль-Кайдою“ з метою пропаганди та вербування нових членів.

Звіт зазначає покращення співпраці між багатьма країнами світу в боротьбі з тероризмом, зокрема прийняття нового антитерористичного законодавства, яке дозволяє ефективніше розслідувати та притягати винних до відповідальності. Серед країн в цьому контексті згадується і Україна, парламент якої схвалив поправки до Кримінального кодексу, що стосуються ядерного тероризму, а уряд прийняв план щодо протидії фінансуванню терористичної діяльності. Також відзначено внески України в Іраку та Афганістані.

У звіті також сказано, що Іран є найактивнішою у світі країною, яка спонзорє тероризм. Тегран підтримує палестинських екстремістів, ліванських бойовиків

угруповання „Гезбола“, іракських повстанців і сили „Талібану“ в Афганістані.

У звіті говориться, що „Аль-Кайда“ і пов'язані з нею угруповання залишаються найбільшою терористичною загрозою для США та їх партнерів. Кількість терористичних випадків по всьому світі дещо зменшилася порівняно з 2006 роком. Також почала різко зменшуватись кількість терористичних атак в Іраку. Однак, кількість жертв у висліді терористичних атак збільшилась учетверо в Пакистані, де екстремісти поширили насильницьку кампанію проти уряду в Ісламабаді на всю країну.

Ці дані зібрав Національний центр з контртероризму. Заступник директора центру Рас Треверс каже, що понад 50 відс. осіб, убитих або поранених унаслідок терористичних атак у 2007 році, – мусульмани. Також дедалі частіше об'єктами нападів були мусульманські школи, зокрема для дівчат. Р. Треверс заперечує твердження „Аль-Кайди“ про те, що вона не завдає шкоди цивільному населенню.

В американському списку країн, що підтримують тероризм, далі є Іран, Сирія, Північна Корея, Судан і Куба. Щодо Північної Кореї, то не відомо, щоб вона спонзорувала будь-які терористичні атаки від 1987 року. КНДР може бути усунута зі списку в рамках шестисторонньої угоди про ліквідацію ядерної програми. („Голос Америки“)

„П'ята колона“ згуртовує сили

Термін „п'ята колона“ належить еспанському генералові Е. Молі, який, ведучи наступ на Мадрид в жовтні 1936 року, передав по радіо звернення, в якому заявив, що, крім наявних у його розпорядженні чотирьох армійських колон, він має ще п'яту колону в самому Мадриді, яка у вирішальну мить вдарить з тилу. „П'ята колона“ сіяла паніку, займалася саботажем, шпигунством і диверсіями.

Щось подібне є у діяльності в Україні численних осередків Всеукраїнського союзу „Руское содружество“, створеного рік тому, 11 лютого, в Києві, на установчій конференції. З настанням весни цей союз особливо посилив свої акції.

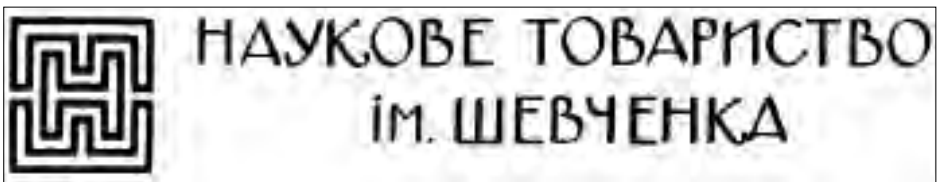
В Криму 7 травня почалася акція „В кожному вікні – російський прапор“. У Симферополі активісти „Руского содружества“ роздавали прапори Росії усім охочим з закликм вивісити їх у вікнах і на балконах. „Покажемо зрадникам історичної єдності України і Росії нашу рішучість у боротьбі за нашу славу Вітчизну!“, – закликали організатори акції. Активісти пошили для цієї акції близько 5,000 прапорів. Акція відбудеться в Алушті, Бахчисараї, Євпаторії, Керчі, Саках, Феодосії і Ялті, а фінал 14 червня в Севастополі.

В Донецьку подібну акцію назвали „Георгіївська стрічка“ і вирішили роздати понад 16 тис. стрічок. У цій акції берть участь представники Москви. Активіст організації „Росія молода“ Олексій Худяков передав в Донецьк більше 1,000 стрічок.

Керівник донецького відділення організації „Донбаська Русь“ Сергій Бунтовський заявив: „Не дивлячись на кордони, ми знаходимо можливість співпраці з співвітчизниками в Росії“. Акція проводиться в ряді міст Донбасу.

У Полтаві на засіданні місцевої секції комітету „Полтава-300“ йшлося про „контакти з зацікавленими російськими структурами“, спрямовані проти „місцевих націоналістів“. Від Росії отримано значні суми грошей на реконструкцію могили російських вояків, а міська влада плянує встановити пам'ятники Мазепі і Карлові XII, тому необхідно протистояти здійсненню українських „націонал-

(Закінчення на стор. 12)

Четверта хвиля українців у Нью-Йорку: причини та наслідки міграції

Д-р Галина Лемех

Проблеми міграції є надзвичайно актуальними на початку ХХІ ст., адже ж саме на цей період часу припадає відплив людей з України та добровільне переселення українців на чужі землі. Звичайно, у цьому контексті переселення радше вжите в метафоричному значенні, хоча воно повністю і не позбавлене факторів жорстокості і насильства. І все ж, кількість бажаючих виїхати за кордон не меншає, а ті, що вириваються, незважаючи на лиху долю та поневіряння, не спішають повертатися.

Як правило, українці не прагнуть імігрувати на зразок інших національних меншин, які проживають в Україні. А тому переважна більшість респондентів мого етнографічного дослідження, які проживають у Нью-Йорку і вважають себе імігрантами, підкреслюють, що їхнє рішення залишитися і поселитися в Америці назавжди зумовлене збігом обставин, і жоден з них не виключає можливості повернення назад.

Четверта хвиля українських імігрантів в Америці – це, в першу чергу, заробітчани, які приїхали з метою покращення свого соціально-економічного становища в Україні шляхом придбання ресурсів, необхідних для повноцінного життя. На перший погляд, здавалося б, що заробітчани повинні складати найбіднішу верству населення. Проте, як було доведено американськими соціологами, Америка не приваблює найзубожілішу верству населення. Навпаки, споконвічна країна імігрантів притягає найамбітніших, найпрацьовитіших і найталановитіших людей.

Чому ж люди все-таки імігрують до інших, більш розвинених країн і зокрема до США? На це запитання намагалося відповісти чимало соціологів, які обґрунтували спеціальні соціологічні теорії процесу міграції. Декілька з цих теорій можна застосувати для пояснення причин міграції 4-ої хвилі українців до Америки.

Однією з загально-відомих теорій міжнародної міграції є неокласична економічна теорія, яка стверджує, що розбіжність у розмірах заробітної платні є основним стимулом, який змушує людей переселятися з країни з низькими заробітками і надлишком робочої сили до країни з високими заробітками і обмеженою кількістю робочої сили. Такий рух безумовно спричиняє зменшення

Про автора:

Д-р Галина Лемех – член НТШ-А, викладає в New School University. У 1995 році закінчила факультет чужоземних мов Львівського Національного університету ім. Івана Франка, а в 2001 році – New School for Social Research. У 2007 році захистила докторську дисертацію з соціології.

наявної кількості робочої сили та збільшення заробітної платні у бідній країні та збільшення заробітної платні та зменшення заробітної платні у багатій країні. Передбачувана рівновага, яка буцімто встановлюється, є справою часу, а справді очевидним є те, що це міграція людей з бідних країн до заможніших, для яких характерною є тривала традиція іміграції. Звичайно, однією з таких країн є Америка.

Чи справді поповнення української діаспори 4-ою хвилею новоприбулих імігрантів зумовлене лише економічними чинниками та прагненням до накопичення капіталу? На превеликий жаль, економічні чинники переважають у рішенні багатьох українців шукати працевлаштування за кордоном, та їхні рішення зумовлені не ненаситною жаждою до матеріальних цінностей, а природним людським інстинктом самозбереження, який особливо яскраво проявляється на тлі сірих буднів, наповнених невпинною примітивною боротьбою за виживання на постсовєтському грабіжницько-корумповано-зубожилілому економічному просторі.

Нова економічна теорія міграції запевняє, що міграція не є приватною справою індивіда, оскільки основними соціальними агентами міграції є часто більші одиниці на зразок сім'ї, родини, а то й цілої групи. Симпатики нової економіки стверджують, що родина посилає своїх членів за кордон не тільки для того, щоб покращити свій статус та збільшити свої доходи, а в першу чергу для того, щоб збільшити свої доходи відносно доходів інших родин, які у даному випадку стають референтними групами, і в порівнянні до яких вимірюється відносний рівень бідності.

Ті, що мігрують до Америки або частіше просто їдуть на заробітки, знають про наявність української діаспори, члени якої є нерідко їхніми родичами або родичками знайомих і близьких. Пакунки, які навіть у період холодної війни одержували певні сім'ї, містили в собі матеріальні речі з напроцуд цінними у той час знаками „зроблено в США“. Присутня в багатьох країнах „культура бідності“, яка акцентує особливу увагу на одязі та зовнішню атрибутику матеріального добробуту, на жаль, успадкована Україною ще з часів Радянського Союзу, де імпорт цінився понад усе, а культ одягу спричинив до того, що вбрання стало соціальним маркером статусу людини. Соціально-економічні змагання між сім'ями, які нерідко є основною причиною заробітчанства, а відтак і іміграції до США, також пояснюють специфіку поведінки новоприбулих імігрантів, яких члени діаспори вважають „зорієнтованими на гроші“.

(Закінчення на стор. 12)

Уточнення надрукованого

У жалібному повідомленні про смерть св. п. Стефана Гавриша (ч. 19) необхідно зазначити, що він 12 років був радним, вісім років – Головним організатором, 16 років – контролером і багато років – організатором УНСоюзу. С. Гавриш помер 4 травня.

У звіті „Зустріч громади з провідниками Кредитової спілки „Самопоміч“ (ч. 17) прізвище почесного гостя українською мовою пишеться – Люшняк.

Під статтею „Маємо довідник – „Українська Церква“ (ч. 15) підпис має бути – Протоєрей Богдан Демчук.

Тандем Путін-Медведев

Сьомого травня, після двох термінів перебування на посаді президента Росії, Володимир Путін передав державне кермо Дмитрові Медведеву. Зміна президентів відбулася без виснажливих перевиборних змагань, на основі домовленості двох давніх приятелів. Обидва народилися у Ленінграді, закінчили юридичний факультет того ж самого університету. Позналилися, коли В. Путін повернувся з Дрездену, де перебував з шпигунською місією. Хоча в пресі писали, що Д. Медведев і В. Путін були знайомі ще в студентські роки, коли Д. Медведев мав контакти з Комітетом державної безпеки (КГБ), якими був зобов'язаний В. Путін, котрий займався на юридичному факультеті доборою кадрів для „органів“.

Коли В. Путін став прем'єр-міністром Росії в серпні 1999 року, то запросив Д. Медведева до Москви і просунув на посаду голови ради директорів компанії „Газпром“. 10 грудня 2007 року В. Путін оголосив, що на посаді президента його наступником стане Д. Медведев. 11 грудня Д. Медведев заявив, що прем'єр-міністром буде В. Путін. Аналітики вважають, що В. Путін повернеться на президентську посаду в 2012 році, коли закінчаться повноваження президента Д. Медведева.

Мало хто очікує, що в Росії буде справжнє передання влади. В. Путін у ролі прем'єр-міністра й надалі керуватиме країною. Всі структури влади, що були зформовані за В. Путіна, залишаються в силі. В. Путін подбав про те, щоб до прем'єра перейшло багато президентських повноважень, вчинив низку кадрових перестановок, перевів до уряду людей, які відповідають за зв'язки з громадськістю, які пишуть його доповіді.

Губернатори відтепер підпорядковані урядові, а місцева влада – губернаторам. Можливість громадської контролі виключена. У самому уряді В. Путін уже заборонив вільне пересування журналістів і їхні розмови з міністрами та чиновниками уряду. Це дозволить приховати справжні механізми ухвалення рішень у владі, ускладнить боротьбу з корупцією в країні. Усе буде ще більш таємним, ніж було за президента В. Путіна.

Державна дума, де В. Путін завдяки партії „Єдина Росія“, у якій він стає провідником, має конституційну більшість, готується у найближчий час змінити приблизно 150 законів і передати п'яту частину повноважень Кабінетові міністрів. В. Путін матиме не лише особисто-го прес-секретаря, а й главу протоколу, що значно посилить його роль у міжнародних взаєминах.

Що чинитиме Д. Медведев? Аналітики сумніваються в тому, що він насмілиться ламати режим, вибудований В. Путіним за вісім років, який навчився за час свого правління неконституційних методів управління – згадаймо хоча б ліквідацію виборчості губернаторів. На думку багатьох аналітиків, у В. Путіна покищо немає нагальної потреби проводити позачергові президентські вибори, щоб повернутися у Кремль. В перебігу подій, з наростанням негативних тенденцій, інфляції, неминучого підвищення цін, можливий конфлікт між Д. Медведевим і В. Путіним, але шанси Д. Медведева змістити прем'єра В. Путіна просто мізерні.

Жартівники кажуть, що відтепер в Росії дозволені анекдоти про „Вовочку“ – популярного героя шкільних жартів, але заборонено жарти про ведмедів. Вони помиляються: Росія дістала вже другого з трьох своїх президентів не з власного вибору, а призначені „силовики“ владні особи не терпітимуть жартів на свою адресу.

На відміну від своїх попередників, Д. Медведев посвідчення президента одержав без свідків. Зазвичай голова Центральної виборчої комісії (ЦВК) вручав його безпосередньо перед присягою, в урочистій обстановці. Цього разу глава ЦВК Володимир Чуров приїхав до Кремля і вручив посвідчення за зачиненими дверима. І це символічно. Газета „The Washington Post“ підкреслює, що ні В. Путін, ні Д. Медведев не говорять про чітке розділення влади, посиляючись на гармонію і злагоду в їхніх взаєминах. Ще б пак! „Силовики“ жодного розголошу не терплять.

ТРАВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Герой України Олексій Берест

У травні закінчилася європейська частина Другої світової війни: капітулювала Німеччина. На означення цього розвідники 756-го полку лейтенант Олексій Берест, сержанти Михайло Єгоров і Мелітон Кантарія встановили на колоні райхстагу у Берліні червоний прапор перемоги. Командир полку Федір Зінченко закричав: „Нагору треба, на дах райхстагу! Щоб усі бачили!“ Близько 10-ої год. вечора того ж дня О. Берест відібрав десять вояків для перенесення прапора на дах.

Вранці 1 травня його зфотографували з літака. Того ж дня цей прапор збила німецька зенітка, але його встановили знову, а 3 травня М. Єгоров і М. Кантарія разом з командиром батальйону Степаном Неустроевим доставили його літаком до Москви.

Встановлення прапора зафіксувала фронтова кінохроніка: група вояків біжить сходами, а двоє з них закріплюють прапор на фронтоні. Це була більш пізня інсценізація бою – кінооператори зняли на плівку імітацію атаки і піднесення прапора. Без О. Береста. Лейтанант був поранений в сутичці з ворогом.

У приміщеннях райхстагу було багато німців, які погодилися на переговори, але тільки з полковником. У райхстазі найвище звання мав капітан С. Неустроев, сухорлявий і невисокий. Вирішили, що роллю „полковника“ зіграє кремезний лейтенант О. Берест. Німецький штабдартенфюрер відмовився капітулювати. На О. Береста кинулися два німці, підскачив вояк з гранатою, яка вискочила з руки і дзиготу закрутилася на підлозі. О. Берест кинув німця на гранату – вона вибухнула, розірвавши нападника, а й О. Берестові осколком поранило ногу.

У травні 1946 року, до першої річниці Перемоги, звання Героя Радянського Союзу було присвоєне капітанові Василеві Давидову, сержантам М. Єгорову і М. Кантарії, капітанові С. Неустроеву і старшому лейтенантові Костянтинові Самсонову. О. Береста в цьому списку не було. Вояк-українець не пасував до добірного гурту росіян і грузина, бо це могло не сподобатися Сталінові.

С. Неустроев писав у різні військові інстанції, вимагаючи справедливості, приїжджав до О. Береста, щоб віддати йому свою нагороду. У Москві перша парада відбулася без прапора, а також

без прапороносців – М. Єгорова і М. Кантарії. Їх саме перевіряла контррозвідка – „Смерш“. Уперше прапор перемоги з'явився на параді в Москві 9 травня 1965 року. Нис його К. Самсонов, який прапор на райхстаг не підносив, хоча й одержав за це звання Героя Радянського Союзу. О. Береста на параді не запрошували.

Лютого року 1953 року О. Береста було заарештовано. Слідчий сказав: „Треба розібратися, де ти був під час війни, може, відсиджувався за чужими спинами?“ І О. Берест викинув слідчого у вікно. Додому в'язень повернувся через два роки й сім місяців.

Вирішив розпочати нове життя в Ростові, куди переїхав з родиною – дружиною й двома дітьми. Пішов у робітники, де не треба було мати „чистий пашпорт“. Працював у найважчому цеху – сталеливарному. Ім'я О. Береста постійно було під негласною заборонаю.

Восени 1970 року О. Берест наприкінці дня зайшов до дитячого садка за п'ятирічним онуком Олексієм і повів його додому. Попереду йшла жінка, тримаючи за руку маленьку дівчинку. Несподівано на переході через залізничні колії дитина вибігла вперед – на неї мчав поїзд. І О. Берест, кинувшись на колії, виштовхнув її з-під потяга, а сам відскочити не встиг. О. Берест пішов з життя в 49 років.

Подвиг сумчанина О. Береста було офіційно визнано в Україні 6 травня 2005 року, коли Президент України Віктор Ющенко своїм указом присвоїв йому звання Героя України (посмертно).

Л. Хм.

СВОБОДА

Відає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо
про
Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік \$55.00, на півроку – \$35.00. Для членів УНСоюзу
\$45.00 річно, на півроку – \$30.00. За кожну зміну адреси – \$1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

**Крайова Управа Братства кол. Вояків
1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії в ЗСА**

повідомляє, що

**в неділю, 15 червня 2008 р.
в Глен Спей**

відбудеться відзначення

65-ліття створення

Української Дивізії „ГАЛИЧИНА“

**В церкві св. Володимира буде відправлена Служба Божа і Соборна
Панахида коло Символічної могили.**

О год. 2-й по пол. в церковній залі відбудеться відзначення створення Української Дивізії „ГАЛИЧИНА“, в програмі якої буде доповідь і мистецька частина.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Слово правди йде до нас з діаспори

В Україні мережа бібліотек (особливо це стосується провінції) на 90 відс. заповнена нечитабельними і шкідливими для національного відродження народу книжково-журнальними запасами, які видавалися ще за часів комуністичного режиму. Ці видання не містять нічого, що несло б повноцінну і правдиву інформацію з українознавства. Саме тому творення і збереження духовних скарбів поневоленого народу взяла на себе світова українська діаспора, яка виявилася готовою виконати унікальну місію, маючи для цього цілком достатній літературний, науковий і культурно-просвітницький потенціал. Коли в Україні усе прогресивне гноїлося в тюрмах, розстрілювалось, викорчувалося і нівелювалося, то в діаспорі постали українські науково-дослідницькі університети, архіви, освітянська мережа, газети, журнали, видавництва. Знайомлячись з досягненнями і напрацюваннями наших земляків на чужих землях, дивуєшся і шанобливо схилиєш голову перед їхньою титанічною працею для Батьківщини за її межами.

Кілька років тому у Миргороді почав формуватися фонд діаспорної бібліотеки ім. Галини Король – відомої просвітянки і діячки української громади на Флориді. Саме вона надіслала до Миргороду перші пакунки з книжками та журналами, виданими за межами України. Її ініціативу підтримав легендарний письменник і видавець з Австралії Дмитро Нитченко (Чуб). Потім ми одержали книжки від Олексія Коновала з Фондації ім. Івана Багряного, Валентина Кохна (Фондація ім. Василя Липківського, Євгена Федоренка (Шкільна рада), Осипа Зінкевича (видавництво „Смолоскип“ ім. Василя Симоненка), Леоніда Чудновського (Фондація українознавчих студій Австралії), сім'ї Юрія і Тані Борців (Австралія), Євдокії Островської (Союз Українок Австралії), Ярослава К. Туркала (США), сім'ї Воскобійників (США), сім'ї Домазарів (Австралія).

Навіть при побіжному знайомстві з цією літературою досягнення українців світової діаспори у видавничій царині вражають. За межами України продуктивно пра-

цювали десятки національних видавництв, журналів, часописів, де протягом минулого століття акумулювалася літературна, наукова і українознавча інформація, увічнювалося вільне українське слово, якому не було місця в Україні, аби колись повернутися на рідну багатотраждальну землю.

У миргородській діаспорній бібліотеці представлені періодичні і неперіодичні видання США, Канади, Великої Британії, Німеччини, Франції, Нової Зеландії, Австралії, а серед них – тижневик „Свобода“ і „Альманах УНСОЮЗУ“. Саме з цих видань український читач вперше з захопленням відкриває для себе прізвища Леоніда Полтави, Ірини Дибко, Вадима Павловського, Костя і Ярослава Туркалів, Юрія Буряківця, Ганни Черинь, Петра Дужого, Петра Мірчука, Миколи Лівичького, Зіновія Книша та ін.

Досліджуючи, для прикладу, лише щорічні альманахи-календарі Українського Народного Союзу, дивуєшся величезній українознавчій інформації, зібраній і опублікованій на їхніх сторінках майже за століття. Які широкі обрії для молодого покоління вільної України відкривають книгозбірні діаспорної літератури для вивчення, дослідження і реанімації спотвореної і переписаної комуністами історії нашої держави!

Сучасне відродження України немислиме без надбаного і збереженого для майбутнього нації братами-українцями з діаспори. Шкода лише, що таких бібліотек на наших теренах – одиниці. От і в Миргороді досі немає пристосованого для бібліотечної справи приміщення. Саме з цієї причини наша молодіжна організація за посильної підтримки українських патріотів США вже котрий рік провадить будівництво бібліотеки, але досі спромоглася лише підняти стіни і накрити їх дахом.

Ми знову змушені просити допомоги для відкриття бібліотеки і Музею національної слави у Миргороді. Наша адреса: Миргород, Полтавська обл., вул. Ведмедівка, 55, 37600 Ukraine. Тел.: (380-5355) 50-662.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська обл.

Спершу був комітет в Дітройті

Мені було дуже цікаво читати статтю „Українці Філядельфії“ – в Генеральному консульстві України“ (ч.18). Знаю про працю комітету і тішуся його успіхами. Слід тут підкреслити, що Філядельфійський комітет оборони людських прав не був „найстаршою організацією такого напрямку в США“. Вже в лютому 1972 року внаслідок масових арештів української інтелігенції, завдяки інформації із „Смолоскипу“ та „Свободи“, члени 96-го відділу Союзу Українок Америки (СУА), під проводом голови Віри Андрушків (в той час) та голови округи СУА Ярослави Сени, запросили провід двох місцевих відділів УККА, щоб започаткувати інтенсивні дії в обороні політ'язнів.

У висліді цієї ініціативи було створено громадський „Комітет оборони переслідуваних в Україні“, заплановано день молитви 27 лютого, а згодом проведено величаву маніфестацію – 3,000 демонстрантів, яка була віддзеркалена широко не лише в дітройтській пресі із знімками, але також у „Свободі“ 10 травня 1972 року. Комітет продовжував працю, посилав листи, зібрав „банк телеграм“, щоб повторно

вживати листи до різних адресатів. Особисто відвідували державних урядовців в Мишигені та Вашингтоні, організували здавання крові та, нарешті, демонстрацію у Вашингтоні. Вибрано символом Валентина Мороза та започатковано біля тодішнього Посольства СРСР тритижневу голодівку студентів з Дітройту (Ада Мушинська, Юрій Фігач, Надя Стеткевич та Марія Зарицька – пресовий референт), Клівленду (Андрій Міхняк, Ліза Ясевич та Юрій Дейчаківський), Балтимору (Андрій Чернодольський – преса), Євген Іванців із Нью-Джерзі та Орест Петренко з Вашингтону.

Наслідком цієї події, в серпні, А. Міхняк започаткував постійне бюро у Вашингтоні Комітету оборони Валентина Мороза.

Комітет у Філядельфії був організований восени 1974 року, а також комітет у Нью-Джерзі під проводом Ігоря та Божени Ольшанівських, який був згодом перейменований на організацію „Американці в обороні людських прав в Україні“.

Марія Зарицька-Червіовська,
Ворен, Мишиген

Буде нова книга „Українські лікарі“

Минуло 14 років з часу появи першої книги-довідника Павла Пундія „Українські лікарі. Естафета поколінь національного відродження“. Друга книга-довідник „Українські лікарі. Лікарі діаспори та їхня діяльність для рідного краю“ вийшла в світ 12 років тому.

Збір матеріалів про наступні покоління лікарів – борців за політичне і національне відродження України – затягнувся. Нарешті, з допомогою осередків Всеукраїнського лікарського товариства, Товариства політ'язнів і репресованих, „Просвіти“, Товариства української мови ім. Тараса Шевченка, під патронатом Наукового товариства ім. Шевченка у Львові та ВУЛТ, Ярославові Ганіткевичеві і П. Пундієві вдалося зібрати в Україні матеріали про лікарів, які брали участь у національно-визвольній боротьбі, в дисидентському русі, в діяльності підпільного Українського Червоного Хреста, медичній службі УПА, які зазнали репресій та утисків тоталітарного режиму.

Представлені також лікарі, які найбільш активно включилися у процеси національного відродження в умовах „перебудови“, а з проголошенням незалежної Української держави взяли за її розбудову.

До книги ввійшли відомості

про лікарів – активних учасників Помаранчевої революції, борців за демократичну, за українську Україну.

В рукописі представлені також медики-науковці – члени лікарських організацій, а також українські лікарі-мистці, художники, письменники, поети, композитори і виконавці, які відроджують та розвивають українську культуру. У першій частині – понад 300 таких особистостей. На жаль, не всі довідки однаково інформативні, зібрати матеріали про всіх, хто цього заслуговує, не під силу навіть таким досвідченим спеціалістам, як автори цього рукопису.

Водночас, в міру розсекречення архівів, з'являються все нові відомості про репресованих медиків. Отож можна з упевненістю сказати, що третя книга буде лише черговою книгою про лікарів, які своїм жертвним життям і самовідданою боротьбою за волю України заслуговують того, щоб їхні імена навіки залишилися в історії української медицини.

Між двома частинами книги є спільні риси, але є й відмінності. Якщо в першій частині зібрано імена найактивніших учасників національно-визвольної боротьби, то в другій частині книги подано імена репресованих лікарів України, взяті з офіційних джерел.

М. Павловський,
завідувач катедри
Львівського національного
медичного університету
ім. Данила Галицького

Просимо складати пожертви на видання цієї книги, надсилаючи чеки, випусані на „Shevchenko Scientific Society“, на адресу: Pavlo Pundy, MD, 3258 N. New England Ave., Chicago IL 60634-4636.

Настав час сказати слово в Європі

За останні 100 років Франція, Англія і Німеччина колихали усією Європою і, може, світом. Часи змінюються. Старі колоніальні імперії розпалися. Тепер настав час позбутися колоній Росії і Китаєві.

Ми розуміємо, чому Західня Європа підтримує Росію і не хоче допустити Україну до НАТО і Європейського союзу. Українці – терпеливий народ, який був придушений роками з боку Росії і Польщі. Тепер він пробудився і хоче бути господарем у своїй державі. Україна має два виходи: бути й далі російською колонією або стати на ноги і не поступатися нікому.

Західня Європа споживає російський газ, який іде через Україну. Західня Європа потребує

українського хліба. Українці мали б замкнути газ в грудні, щоб Західня Європа трохи померзла і підвищити ціни на українську пшеницю. Тоді європейці збагнуть, якою важливою для них є Україна.

Юрій Кравчук,
Вільмінгтон, Делавер

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи“, просимо подавати повністю імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону. В листах, які надсилаються електронною поштою, просимо подавати свою поштову адресу і число телефону.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбулися наради Екзекутивного комітету УНСоюзу

Христина Е. Козак,
Головний секретар УНС

ПАРСИПАНИ, Нью-Джерсі.
— Екзекутивний комітет Українського Народного Союзу у п'ятницю, 28 березня, відбув у приміщеннях Головної канцелярії УНС свої перші у 2008 році наради.

Учасниками нарад були члени екзекутиви Стефан Качарай – президент УНС, Зенон Голубець – перший заступник президента, Михайло Козюпа – другий заступник президента, Мирон Ірох – директор для Канади (телефонічно), Христина Козак – головний секретар УНС, і Славко Тишак, ревізор (авдитор), не була присутньою Рома Лісович – касир.

Члени Екзекутивного комітету заслухали річні звіти за 2007 рік. Президент С. Качарай назвав 2007 рік успішним для УНС. Завдяки продажеві будинку в червні 2007 року збільшилися резерви, зросли продажі Пенсійних грамот і також зросли інвестиційні бонди.

Прихід УНС, що включає життєві та пенсійні забезпечені грамоти, збільшився на суму 2,357,343 дол., у порівнянні до кінця 2006 року. Прихід з пенсійних грамот зріс на суму 1,955,921 дол., в порівнянні до 2006 року, і також прихід з інвестицій збільшився на суму 418,972 дол.

Видатки на Союзівку зменшилась з уваги на сезонове закриття, бо Центр спадщини проводив оновлення, зокрема встановлю-

вав нову систему охолодження у Веселці, нову підлогу для танців та інше, щоб бути готовим до літнього сезону 2008 року.

„Свобода“ та „Український Тиждень“ зменшили свої видатки в порівнянні до кінця 2006 року. Зменшилася кількість передплатників, однак „Свобода“ готується бути доступною в Інтернеті. Архіви обидвох видань підготовляється до цифрового запису, вони також будуть доступними в Інтернеті.

Х. Козак, головний секретар, повідомила, що на кінець 2007 року було чинних 32,002 грамот на суму 136,093,002 дол. життєвого забезпечення. Ця сума не включає 2,039 грамот випадкової смерті і втрати якоїсь частини тіла (ADD) на суму 10,195,000.

Збільшилася на 274 кількість нових життєвих забезпе-

невих грамот на суму річних премій 234,477 дол., номінальною вартістю на 7,155,141 дол. У порівнянні — 2006 рік приніс 333 грамоти з річними преміями 142,272 дол. але тільки 3,474,000 дол. номінальною вартістю.

Запропоновані нові пляни та норми з таблиці смертності 2001 представлено Екзекутивному комітету.

УНС виявив своє зацікавлення на двадцятирічні термінові грамоти зі зворотною премією та на негайні пенсійні грамоти – дві нові послуги, що їх пропонуватиме УНС, як тільки отримає схвалення на їх продаж.

Ще однією радикальною зміною буде припинення вживання книги вкладок, яка є перестарілою та дуже дорогою, щоб її друкувати. УНС розглядає інші можливості – вживання вкладок на картках, продавальних наборів і компактних дисків (CD), що є вживаними на сьогоднішньому ринку.

Союзівка календар подій 2008 рік

24 травня – Memorial Day weekend, відкриття сезону.
Кінофестиваль – Q, п'ятниця, Матвій Дубас
субота, забава, грає оркестра „Грім“, неділя, музика групи В. Москорака.	30 червня до 4 липня – Exploration Day camp, session 2
31 травня – Конвенція нової української хвилі.	10-13 липня – Фестиваль Української Культури.
2-5 червня – Семінар духовенства Стемфордської єпархії.	13-18 липня – Heritage camp, session 1.
7 червня – приватна імпреза.	13-19 липня – Discovery/Cultural camp.
8-13 червня – тиждень сеньйорів УНС.	20-25 липня – Heritage camp, session 2.
14 червня – приватна імпреза.	20-26 липня – спортивний табір „Ч. Січі“, сесія 1.
15 червня – святкування „Дня Батька“, концерт.	20 липня-2 серпня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 1. Концерт в суботу, 2 серпня.
21 червня – приватна імпреза.	27 липня-2 серпня – спортивний табір „Ч. Січі“, сесія 2.
22-29 червня – табір „Лташат“, сесія 1.	27-31 липня – зустріч батьків і адоптованих дітей, табір спонзорований Посольством України.
23-27 червня – Exploration Day Camp, session 1.	3-16 серпня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 2.
22 червня-3 липня – тенісовий табір.	9 серпня – вибір „Міс Союзівки“.
28-29 червня – УСЦАК, тенісові змагання.	25-ліття клубу „Suzy Q“.
29 червня-12 липня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської.	16 серпня – Концерт учасників 2-ої сесії танцювального табору ім. Роми Прийми Богачевської.
29 червня-6 липня – табір „Лташат“, сесія 2.	17-23 серпня Joseph's School of Dance, табір класичних танців.
	25 серпня -1 вересня – святкування Дня Праці на Союзівці.

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Fordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzyivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

З'їзд сеньйорів УНСОЮЗУ

Неділя 8 – 13 червня, 2008 р.

Тиждень Сеньйорів на Союзівці

Шановні Пані і Панове!

Заохочуємо Вас замовляти місця на Союзівці на З'їзд Сеньйорів!

З'їзд відбудеться у нашій гірській оселі СОЮЗИВКА, від неділі ввечері, 8 червня включно з перекусом та вином до п'ятниці, 13 червня включно зі сніданком. Реєстрація – неділя та понеділок ранком.

Побут на Союзівці включає: 5 нічлігів, харчування, бенкет, податки та чайові, доповіді та розвагові програми. На бенкет заохочуємо приходити у вишиванках. Також просимо привезти різні датки на ліцитації, весь дохід з ліцитації призначений на Клуб Сеньйорів.

Члени УНС	одна особа – \$425,	дві особи в кімнаті по \$355 кожна
	один вечір за одну особу – \$100,	дві особи в кімнаті по \$82 кожна
Не-члени УНС	одна особа – \$475,	дві особи в кімнаті по \$373 кожна
	один вечір за одну особу – \$110,	дві особи в кімнаті по \$90 кожна

Сам бенкет і програма \$35 від особи.

Просимо реєструватися на Союзівці вчасно. Тел.: (845) 626-5641

Зорганізуйте автобуси з вашої місцевості. Контактуйтеся з місцевими клубами сеньйорів. За дальшими інформаціями просимо звертатися до Оксани Третьяк на тел.: (973) 292-9800 дод. 3071

Тиждень Клубу Сеньйорів є приємним, цікавим і головно доступним!

ГОСТЯМ РАДІ!

**ПЕРЕДПЛАТА „СВОБОДИ“
КОШТУЄ ТІЛЬКИ
55 дол. на рік!**

Телефонуйте до відділу передплати:
(800) 253-9862, дод. 3042

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

Товариство приятелів України поширює інформацію про Голодомор

ТОРОНТО. – Відзначаючи 75-річчя трагічного Голодомору-геноциду, Канадське товариство приятелів України здійснює кілька спільних канадсько-українських проєктів з метою поширення на міжнародному рівні інформації, свідчень та матеріалів про злочин тоталітарного режиму – Голод 1932-1933 років в Україні, організований режимом Йосифа Сталіна, як заплановане масове знищення нації.

Товариство активно працювало в парламенті та уряді, щоб запевнити успішне проведення законодавчої ініціативи про визнання Голодомору геноцидом. Друге читання законодавчої ініціативи члена Консервативної партії Джеймса Бежана відбулося в парламенті Канади 29 квітня. Опрацьовуючи закон про встановлення Дня пам'яті Українського Голодомору-геноциду і визнання Українського голоду 1932-1933 років актом геноциду, Дж. Бежан активно співпрацював з Канадським товариством приятелів України.

Члени дирекції Товариства Степан Горлач – свідок Голодомору, а також Леся Шимко та Маргарета Шпір провели серію зустрічей з депутатами, закликаючи до одноголосного прийняття законодавчої ініціативи щодо визнання Голодомору геноцидом. Представники Товариства передали державному секретареві в справах багатокультурності та канадської ідентичності Джейсону Кені копію інформаційного пакету

про Голодомор, який раніше отримав при зустрічі міністер закордонних справ Канади Максим Бернье. Товариство доклало багато зусиль, щоб заохотити уряд Канади, разом з іншими країнами, підтримати в Організації Об'єднаних Націй пропозицію України визнати Голодомор 1932-1933 років в Україні актом геноциду.

Товариство підтримало ініціативу С. Горлача під назвою „Світ без геноциду” – символічну пішу ходу з незгасимою свічею територією Канади для поширення знання про український геноцид. С. Горлач, що народився в Запоріжжі в 1921 році, втратив 11 членів родини протягом років Голодомору.

Ми проводимо в Україні конкурс студентів за найкращі інтерв'ю з членами родин-очевидцями Голодомору-геноциду 1932-1933 років під назвою „Запитай в дідуся та бабусі”. Проєкт буде здійснений в сімох областях України, у кожній з яких місцеве журі оцінюватиме надіслані інтерв'ю, а Товариство видаватиме по дві грошові нагороди переможцям. У серпні переможці конкурсу будуть запрошені до Києва на урочисту церемонію вручення нагород. Почесний голова цього проєкту проф. Юрій Даревич.

У серпні 2008 року Канадське товариство приятелів України влаштовує в Києві міжнародну виставку матеріалів на тему Голодомору. Це – унікальна збірка видань різними мовами,

Джеймс Бежан, член парламенту Канади, зустрівся з представниками Товариства, щоб обговорити законопроект про визнання Голодомору геноцидом. Зліва: Степан Горлач, Маргарета Шпір, Джеймс Бежан та Леся Шимко.

що з'явилися протягом останніх 50 років за межами України. Виставка діятиме в Національній парламентській бібліотеці України. Очолює проєкт Л. Шимко.

Створено навчальну програму для українських шкіл під назвою „Символіка смерті – голод”, призначену для викладання в школах східних та південних областей України та в Криму, а також в україномовних школах Північної Америки та в літніх таборах. До програми додаються методичні вказівки, проводяться професійні семінари з педагогами. Очолює

групу вчителів, що розробляють цю навчальну програму, М. Шпір.

Всі ці проєкти можливі лише завдяки пожертвам добродіїв. Пожертви із звільненням від податку просимо надсилати на адресу: Canadian Friends of Ukraine, 620 Spadina Ave., Toronto, Ontario M5S 2H4, Canada. Просимо зазначити на чеку: „CFU Famine-Genocide Projects”. За додатковими інформаціями просимо звертатися на тел.: (416) 964-6644, факс (416) 964-6085. Електронна пошта: canfun@interlog.com

Маргарета Шпір

А ми йдемо...

Коли разом з віком черствієш, і тобі здається, що тебе вже ніщо не зможе підняти з колін, раптом до тебе приходять Поезія. Поезія – не ремісничка. Поезія – не як майстер, який давно набив руку і теше, теше вірші, як ослони: правильні, лаковані і... мертві. Як мертвим буває убите дерево. Здається, гордо і красиво стоять рядами ослони на ярмарковій площі марнослава, продаються і вдають, що давно вже не гнуться і не вмирають. Стоять, продаються і не збуджують ні давно почерствілу душу, не скривавляють охололе серце, не кличуть на майдани і вулиці. Не примушують тебе схопити... хай не сокиру, але заходитися вже будить. Вони стоять. На них сідають, перевіряючи табуретку на міцність... І все це в тебе не викликає навіть співчуття.

Так і ремісничка, гарно відшліфована поезія: ти її читаєш і кладеш під подушку, щоб самого себе не розбудити. Засинаєш, і після такої поезії – ніч і сон. Ось такі рвані і до безтями збуджені думки викликали у мене вірші Анатолія Сазанського. Я не так часто читаю вірші, а ще частіше залишаю їх під ліжком зі зневагою за бездушність, бездумність, байдужість. Ніби автор не бачить ночі, що давно оповила його, як і дім за вікном, за яким уже ніколи не настає ранок.

А. Сазанський живе в Миргороді. Ми з ним особисто не знайомі. Мені важко сказати, чому він надіслав мені дві свої поетичні збірки „Проклятий рай” і „Тридцять три сльози”. І раптом (а чи не вперше) за стільки літ знайомства з поетичним словом, я захотів поставити на полицю невеличку книжечку поезій А. Сазанського.

Не можу заснути, бо мені хочеться почитати ці вірші ще раз і ще раз. Почитати самому собі і дати почитати друзям. Особливо тим, хто давно уже читає швидше реклями, які не збуджують душу, не рвуть серце.

Це рядки з розділу „Тридцять третя сльоза”:

Коли вожді до ями закидали
Народ Вкраїни, стоптаний до тла,
Коли в дітей окраєць відбирали
Де ти тоді, о партіє, була?
Зростають полини по тих яругах
Куди скидався хліборобський рід,
Правічне сонце сивіло над пругом
Від сорому і хромових чобіт...
Згадайте, ви, що „розум, честь і совість”
Вписали у штандартів спілу кров –
Чи не тоді ви жерли різносоли,
Коли народ на кладовища йшов?
Коли народ їв жаб із лободою,
Коли малят рубали в чугунки...
Останню картоплину, наче Долю,
Ви владно видирали із руки...
Чому ви не пробіли собі скроні,
Коли сягнула кров людська до брів...
Вона й тепер кривавить вам долоні
У маєві червоних прапорів.
Настане день, настане судний, вірю!
І убієнні вийдуть із яруг
І двері в персональних дачах вирвуть
І вас, катів, з собою заберуть.

Або ще із цієї ж серії:

Крутить вітер сивим прахом,
За вагони день сідає...
Ходить хлопчик понад шляхом:
Дядю, хлібчика подай...
Розливається гармошка,
Келихів високий ряд...
Дядю, дайте хлібця трошки!
Дядю, мама помирає...
Ешелони, ешелони...
Під брезентами мішки...
Плаче хлопчик край вагона,
Просить пригоршню муки.
Штор мальовані онучі,
Каменюками слова:

„Не дають хахол вонючий
После рюмки пожеват”...
...Де той Свідок? Ешелони...
Відвернувся ситий світ.
Під коліс залізні дзвони
Він конає у траві...

І не можу стриматися, аби ще не подати хоч одного вірша з цього ж розділу:

Хисткі тіні повзуть по снігах,
По житах...
Рвуть колосся, на грудях ховають.
Янголята над полем голосять – літають,
Шкірить зуби „Максім”
і плюється „та-та”...
В багреці мочить руки світанок рудий
І нехутко береться до праці.
І спадає на землю рубіновий дим,
Наче перстні з обрубаних пальців.
...Хисткі тіні повзуть по житах –
По червоних знаменах гарячих...
Похилилось колосся і плаче
І регоче „Максім”- та-та...
Липне сніг до пробитих долонь –
Хлопчик хрестик зірвав і... відкинув...
І почув, як згори закричали: „Огонь!”
І упали громи на дитину...

Так, це читати гірко. А ще гірше усвідомлювати, що це про нас, що ми – такі. Але від правди нікуди не дінешся. Адже все це повторюється і сьогодні. Ми сидимо на припічку, мріючи про День, коли Всевишній подарує нам Долю. Нас може пробудити або батіг або Сибір. І не шукаймо виправдань, що нас такими зробили. Ми самі самі підставляємо за багатовіковою звичкою шию і покійно йдемо. Йдемо. А нас солодко поганяють, обіцяючи золотий обрій на краю урвища... А ми все йдемо!

Олег Черногуз,
Київ

22 травня – День перепоховання Тараса Шевченка в Україні

Хрест з могили Тараса Шевченка (1883 рік). Фото: Сергій Клименко

Канів. Георгіївський (Успенський) собор (1144 рік), в якому 20-22 травня 1861 року стояла перед похованням домовина Тараса Шевченка.

Квіти на Тарасовій горі зібрав і привіз до „Свободи“ постійний дописувач тижневика, канівський лікар Михайло Іщенко.

Дніпро біля підніжжя Тарасової гори у Каневі.

Фото: Сергій Клименко

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій.
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі

Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани, і гори –

Все покину і полину
До самого Бога
Молитися... а до того
Я не знаю Бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте

І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Меморіальний знак на місці самоспалення Олексі Гірника 21 січня 1978 року.

Фото: Фелікс Хмельковський

Володимир Жаботинський – про національного поета Тараса Шевченка

Для травневих Шевченківських днів пропонуємо нашим читачам уривки (в нашому перекладі з російської мови) зі статті відомого українського єврейського письменника і політика, співзасновника держави Ізраїль Володимира Жаботинського, якою він у 1914 році відгукнувся на 100-річчя від дня народження Тараса Шевченка.

...Рідна мова! Потрібна вся наша російська наївність, недосвідченість, соціальна неграмотність, весь наш грубий практицизм, котрий ми сповідуємо щодо багатьох священних питань духу, щоб робити великі очі і дивуватися, нащо нормальній людині впирається й наполягає на тому, що треба казати „світ“, а неї „свет“. Забаганка! Мадяри скільки років борються за мадярські команди в угорській армії, а мова тих команд налічує лише 70 слів. Через 70 слів падають міністерства, відкладаються важливі реформи, тріщить по швах політична карта Європи.

В угорському парламенті, серед 400 угорців, сидить 40 депутатів з Крөөації й свято бережуть своє право промовляти з трибуни по-хорватськи, тобто мовою, якої ніхто, крім них, не розуміє. Ці хорвати вчинили бунт, коли угорський уряд спробував запровадити в деяких урядових установих Загребу, поряд з хорватськими вивісками, також мадярські: почалися вуличні демонстрації, сутички з військами, кровопролиття...

Забаганки! – кажемо ми, провінційні обивателі провінційної країни, ми – з висоти нашого політичного розуму й досвіду. А не правильніше було б подивитися на

справу з іншого боку і зрозуміти, що з фактами не сперечаються? Адже тут перед нами ціла низка фактів, то масових, то ще характерніших, індивідуальних. Ось шаленіють ледве не цілі народи через 70 слів чи через 10 вивісок на чужій мові, ось великі поети, котрі негайно втрачають дар Божий, коли чинять всередині себе маленький, ніби непомітний і невинний відступ, сказавши „свет“ замість „світ“...

Це все факти, невідступні явища життя, котрі не зміняться від того, що ми будемо їх схвалювати чи відкидати. Не відкидати і не схвалювати їх треба, не ставити двійки чи п'ятірки світоладові і його проявам, а скромно навчитися від них розуму, брати життя таким, як воно є в основі своїй, і на цій основі будувати наш світогляд...

Мимо факту Шевченківського ювілею ми проходимо з поштивим поклоном, і нам навіть не спадає на гадку, що це – факт виняткової симптоматичної важливості, перед обличчям якого, якщо б ми були мудрі, належало б переглянути суттєві елементи нашого світогляду.

Що таке Шевченко? Одне з двох. Або треба дивитися на нього як на курйозну гру природи, як на допо-

топний експонат в археологічному музеї. Або треба дивитися на нього як на яскравий симптом культурної життєздатності українства, й тоді слід ширше відкрити очі і добре вглянутися у висновки, котрі звідси випливають. Ми самі тут, на півдні, так активно і так наївно накидали в містах русифікаторство, наша преса так турбувалася тут про російський театр і розповсюдження російської книжки, що ми геть відійшли від дійсності, перестали бачити, якою вона є насправді за межами нашого курячого овида. За тими містами хвилюється суцільне, майже 30-мільйонне українське море...

Український народ зберіг недоторканим те, що становить головну і непереможну опору національної душі: село. Народові, коріння якого так надійно і тривко ввійшло на величезному просторі в суцільну рідну землю, нема чого боятися за свою етнічну душу, що б там не чинили в містах над бідними паростями його культури, над його мовою і його поетами. Селянин все перетерпить, всіх переговорить і помалу, але неухильно і непереможно з усіх сторін прийде в міста, й те, що тепер вважається селянською мовою, буде в них через два покоління мовою газет, театрів, вивісок – і більше того...

Ось що значить ювілей Шевченка для кожного, хто вміє послідовно мислити і заглядати в завтрашній день. Ми, на жаль, цими талантами не багаті. Український рух, що

виростає у нас під носом, вважається серед нас ніби як спортом. Ми його ігноруємо, ігнорували до цього ювілею, й будемо, мабуть, ігнорувати й після ювілею...

Коли доводиться, зі службових обов'язків, вшановувати ювілей Шевченка, ми соромливо розповідаємо один одному, що, бачите, він був „народний“ поет, співав про недолю простого бідного люду, і в цьому, бачите, вся його цінність. Ні, не в цьому. „Народництво“ Шевченка – це справа десята, і якби він все те написав по-російськи, то не мав би ні в чийих очах того величезного значення, якого світ надає йому тепер...

Шевченко є поетом національним, і в цьому його сила. Він національний поет і в суб'єктивному розумінні, тобто поет-націоналіст, навіть з усіма недоліками націоналіста, з вибухами дикої ворожості до поляка, до єврея, до інших сусідів... Але ще важливіше, що він – національний поет за своїм об'єктивним значенням. Він дав і своєму народові, і всьому світові яскравий, непорушний доказ, що українська душа здатна до найвищих злетів самобутньої культурної творчості...

Можна викинути всі демократичні нотки з його творів (цензура так і чинила) – і все ж Шевченко залишиться тим, чим створила його природа: сліпучо яскравим прецедентом, який не дозволить українству ухилитися від шляху національного ренесансу...

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

В ООН відбулася конференція на тему Чорнобиля

НЮ-ЙОРК. – 23-24 квітня в головній квартирі Організації Об'єднаних Націй (ООН) відбулася 17-та міжнародна конференція „Охорона здоров'я та навколишнього середовища: глобальні партнери для глобальних рішень“, на якій розглянуто, зокрема, питання Чорнобильської катастрофи і молодіжних акцій.

Головним організатором і спонсором конференції була організація „Світове передання інформації“ („World Information Transfer“) під проводом Христини Ковшевич-Дурбак, яка здійснює величезну роботу в справі поширення інформації про Україну на міжнародній арені. До цієї праці вона залучає експертів з охорони здоров'я, екології, забруднення навколишнього середовища і наслідків Чорнобиля.

До своєї організації Х. Ковшевич-Дурбак залучає добровольців і молодих практикантів. В додатку до праці в Америці і Україні, вона видає періодичний „Світовий екологічний журнал“ англійською, китайською, українською і російською мовами.

Щоб успішно виконати усі задуми – провести наукові конференції і здійснити публікації, вона збирає гроші на покриття коштів.

Цьогорічна Чорнобильська конференція була прикметна тим, що на неї прибуло велике число молоді – старших учнів середніх шкіл і студентів коледжів, які заповнили залю. Слухачі і доповідачі були американцями, з малою участю українців.

У конференції взяли участь президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, президент і головний виконавчий директор Федеральної кредитової спілки „Самопоміч“ Богдан Курчак, радник Постійного представництва України при ООН Марта Кокольська, інші представники української громади.

Першого дня конференція позначалася різноманітністю програми. На другий день відбулися дискусії, зосереджені на проблемах рака (пістряка) щитовидної залози.

Програма 23 квітня складалася з трьох частин: доповідей на теми охорони здоров'я і екологічного забруднення та його впливів на здоров'я, доповіддю про біопалива і показом фільму про Чорнобиль та радіоактивну зону, в якій досі живуть люди.

На конференції 23 квітня промовляли Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеев, заступник міністра України з надзвичайних ситуацій і питань Чорнобильської катастрофи Володимир Холоша, координатор ООН з Чорнобильської проблеми Оксана Лещенко та інші. 24 квітня в числі доповідачів були професори Володимир Мальцев, Микола Пронько, Олена Малишева, д-р Лариса Ремінник, ряд інших.

У доповіді про біопалива Тимотій Серчінгер з Принстонського університету говорив про позитиви і негативні аспекти біологічного палива, вплив його на рільництво і фармерство, ціни такого палива і можливість купувати таке паливо в

країнах, які розвиваються.

Фільм „Радіофобія“ (автори Джуліо Сот і Алекс Стікіч) на тему Чорнобильської забороненої зони розповів про перебіг катастрофи в Чорнобилі 26 квітня 1986 року.

У фільмі підкреслено незнання і недбальство працівників четвертого реактора Чорнобильської атомної електростанції. Показано також групу людей, які приїхали відвідати зону через 22 роки після вибуху. Вони не могли знайти помешкання, в якому жили в Прип'яті. Також показані жителі зони, які не знають про небезпеку радіоактивності, не дбають

про її злочи́ні наслідки. Ці люди апатичні, байдужі. Вони доживають віку без надії на кращу долю.

Конференція з проблем Чорнобиля справила позитивне враження на її учасників. В підсумку вона була більш успішною, ніж попередні. Велика участь американської молоді засвідчила зацікавлення нового покоління чорнобильською проблемою.

Сьогодні, коли над світом нависає катастрофічна майбутність, порятунком природи стає покликанням молоді. Цьогорічна Чорнобильська конференція засвідчила, що молодь буде працювати і зробити свій вклад в науку.

Божена Ольшанівська

У конференції взяло участь багато американської молоді.

Фото: Володимир Боднар

На демонстрації кінофільму зустрілися колишні в'язні концтабору в Березі Картузькій

ВАШІНГТОН. – 12-13 квітня у Вашингтоні та Філадельфії режисер-продюсер з Монреалю Юрій Луговий висвітлив свій новий документальний фільм про Березу Картузьку. У таборі Береза Картузька (так само, як і в таборі Бяла Подляска) дозволялося тримати людей до трьох місяців без суду, винятково за адміністративним рішенням поліції. Остаточне рішення про термін ув'язнення залишалося за адміністрацією табору. Табір став місцем ув'язнення переважно українців і білорусів. За польськими джерелами, у таборі утримувалося до 800 осіб, за українськими дже-

релами – близько 5,000 українців, за радянськими даними, до початку 1938 року число ув'язнених перевищувало тут 7,000 осіб. У 1934-1939 роках серед тисяч незаконно ув'язнених українців був також батько продюсера. На фото сидять: Ірина Стерчо, Галина Утриско, Стефанія Ракоча, Уляна Рондяк, Оріся Штинь-Гевка, Олександр Михайлюк, Христина Турченко, Зоряна Колінко-Миско та Володимир Кузик, стоять: Маркіян Онуферко, д-р Христина Ракоча, Роман Рондяк, Борис Павлюк, Юрій Луговий, Маруся Штинь-Домбчевська, Борис Захарчук та Євген Сарахман.

Зміни у митних правилах України

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 15 квітня своїм указом затвердив зміни до Закону України „Про порядок ввезення (пересилання) в Україну, митного оформлення й оподаткування особистих речей, товарів та транспортних засобів, що ввозяться (пересилаються) громадянами на митну територію України“.

У законі зокрема говориться, що товари, що безпосередньо ввозяться (пересилаються) громадянами в супроводжуваному (несупроводжуваному) багажі або пересилаються в міжнародних поштових відправленнях, які надходять в Україну в одній депеші від одного відправника на адресу одного одержувача (незалежно від кількості відправлень), сумарна митна вартість яких, заявлена громадянином або визначена митним органом шляхом складення митної вартості усіх товарів, не перевищує 1,000 євро, або загальна вага яких не перевищує 100 кг, підлягають обов'язковому письмовому декляруванню та оподатковуються ввізним митом за ставкою в розмірі 20 відс. митної вартості.

Оподаткування ж товарів, сумарна митна вартість яких перевищує 1,000 євро, або загальна вага перевищує 100 кг, здійснюється за умови оформлення вантажної митної деклярації та митного оформлення в порядку, передбаченому для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності з поданням дозволів (ліцензій) та сертифікатів відповідності чи свідоцтв про визнання чужоземного сертифіката. (Прес-служба Президента України).

Четверта хвиля...

(Закінчення зі стор. 5)

Теорія кумулятивного спричинення пояснює, чому міжнародна імміграція є тривалим процесом, який підтримується способом заохочення додаткового припливу іммігрантів. Перші іммігранти, безсумнівно, є першими ластівками, які прокладають дорогу для так званих „важливих інших” – родичів, знайомих, друзів і т. д. Вони є першопрохідцями, які долають труднощі, але перемагають у жорстоких перегонах на виживання, стають на ноги і часто, завдяки своїй цілеспрямованій активності, успішно пристосовуються до нового середовища, готуючи ґрунт для своїх наступників. Так, серед українських іммігрантів об'єднання сім'ї є досить розповсюдженим явищем, а багато респондентів зізналися, що подали на громадянство лише для того, щоб „стягнути своїх близьких”.

Арістайд Зольберг у статті „Значення держави: теоретика імміграційної політики” стверджує, що теорії міжнародної міграції не відвели належного місця ролі держави у регулюванні виїзду і в'їзду, що часто приводило до великих потоків міграції у різні історичні періоди.

Масова імміграція українців стала можливою тільки після того, як було піднято „залізну завісу” і політика еміграції стала менш обмежувальною. Та найбільший вплив на рішення людей поселитися назавжди мають політичні процеси держави, а саме досить суворі правила

американського консульства, особливо щодо тих, хто порушив правила візи і у разі повернення у скорому майбутньому не зможе відкрити нової візи.

Оскільки повернення назад, як правило, означає квиток тільки в одну сторону, багато людей, які, можливо, повернулися б назавжди, відтягують повернення, що безумовно посилює процес ресоціалізації і прискорює процес акультурації.

У більшості випадків процес асиміляції – прямопропорційний тривалості перебування у країні поселення. Так, парадоксально, імміграційні закони Америки, зорієнтовані на обмеження імміграції до країни, стимулюють її та стають основною причиною нелегальної імміграції. Суворе обмеження віз до країни приводить також до певних психологічних аспектів, а саме надання статусу іммігранта аври недосконалості та почуття „вибраності” у відношенні до своїх співвітчизників.

За усього розмаїття факторів, що впливають на рішення українців набути статус іммігранта, необхідно взяти до уваги той факт, що, незважаючи на чисельність четвертої хвилі, люди усвідомлюють, що далеко не кожен має можливість емігрувати до Америки, а сама подорож, включно з одержанням візи, нерідко вимагає великих зусиль, не говорячи уже про фінансові затрати.

Виходячи з цих міркувань, можна зазначити, що чільне місце у рішенні багатьох українців іммігрувати, чи, тим паче, у рішенні заробітчан назавжди поселитися у США, є так звана завищена самооцінка іммігрантів. Оскільки

мітична країна безмежних можливостей все ще приваблює багатьох людей з різних країн світу, тих, хто хоче набути іммігрантський статус, є набагато більше, ніж тих, котрим це врешті-врешт вдається.

Невгамовна сила імітації підносить іммігрантів на п'єдестал недосконалості, викликаючи заздрість та захоплення співвітчизників, адже ж не кожному так усміхається доля.

Наявність зеленої карти вважається певною формою соціального капіталу, який не позбавлений і грошової вартості, беручи до уваги високий кошторис юридичних імміграційних фірм, фіктивних спонзорів, не говорячи вже й про вартість та ризик фіктивного шлюбу.

Завищена самооцінка іммігрантів пояснюється сильною вірою в те, що імміграційний статус – це певне благословення долі, послане небагатьом вибраним людям за їхні надзвичайні заслуги. Зазвичай, історії про виграш зеленої карти у багатокультурній візовій програмі супроводжуються різноманітними вплетеними містичними відголосками, як втрата близької людини, несподівана втрата праці та інші можливі горя-лишенька. Біла коверта, у якій містилось повідомлення про право участі у лотерії, як правило, тлумачиться як компенсація за страждання чи можливий вихід з, здавалося б, безпросвітної ситуації.

Безсумнівно, завищена самооцінка призводить до того, що іммігранти, яким „усміхнулася доля”, витривало, стоїчно долають всілякі перешкоди та труднощі, якими переповнений іммігрантський життєвий шлях.

„П'ята колона“...

(Закінчення зі стор. 5)

проектів“. Українізацію Полтави підтримує російський космонавт Павло Попович, тому до заго-ну космонавтів передано заклик „вберегти Поповича від ганебних зв'язків з катами російської освіти, історії і культури“.

Рада Чернігівської обласної організації „Сіверська Русь” (голова Юрій Приходько) вирішила 8 травня вступити до „Руского содружества”. Перший заступник голови „Руского содружества” Олександр Прокопенко повідомив, що „Сіверська Русь” стала 50-ою регіональною російською організацією, яка приєдналася до „содружества”. В числі інших – Дніпропетровська обласна організація „Руское содружество”, „Російська община Буковини”, осередки в Києві, Севастополі, 20 областях України. Об'єднання антиукраїнських сил триває.

„Руское содружество” планує зформувати в Україні систему Координаційних рад організацій російських співвітчизників. Для цього відбудуться конференції в округах, що відповідають Консульським округам Росії. Буде налагоджено вихід газети „Руская правда”, реформовано інтернет-сайт „Російський рух в Україні”, відновлено газету „Російська культура України”.

8 травня провід Всеукраїнського союзу „Руское содружество” звернувся до росіян в Україні з закликом: „Станемо на захист усіх багатств російського світу!”

Л. Хм.

Українська Євангельська церква

закликає:

**Вивчайте Біблію,
живіть за Словом Божим!**

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

95. Книги хронік (Параліпоменон)

Наступними книгами Старого Заповіту Біблії після Другої книги царів є дві книги хронік, у яких повторено усі історичні події попередніх книг з доданням деяких подробиць. За змістом ці книги поділені на чотири частини. У першій подано родовідні списки – усю генеалогію ізраїльтян, починаючи від Адама до царя Давида. Друга частина охоплює царювання Давида, з роду якого вийшов Ісус Христос, розповідає про приготування матеріалу для будови Храму, порядок Богослужб, адміністративні реформи, останні передсмертні накази царя Давида. У третій частині описано царювання Соломона, сина Давидового. Четверта частина оповідає про наступників Соломона, котрі, крім царів Йосафата, Єзекії і Йосії, відверталися від Бога до язичництва. Отже, у цих книгах описано історію юдейського народу від початку світу до падіння держави під навалюю Вавилону.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди – о 7-й годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-й вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор Володимир Цебуля
Тел.: (908) 591-0800

UKRAINIAN HERITAGE

Фестиваль „Українська спадщина” відбудеться на церковній площі Української Католицької Церкви св. Михаїла
N. Broadway & Shonnard Pl., Jonkers, NY.

П'ЯТНИЦЯ, 13 ЧЕРВНЯ
від 6 до 10 вечора

СУБОТА, 14 ЧЕРВНЯ
від 1 до 10 вечора

НЕДІЛЯ, 15 ЧЕРВНЯ
від 1 до 7 вечора

Вокальні групи та танцюристи
Традиційне мистецтво та сувеніри
Вареники, голубці, ковбаса...
Каруселі та ігри

\$15 Pay One Price
Ride Bracelets,
субота від 1-ої до 4-ої

ФЕСТИВАЛЬ

<http://www.brama.com/vonkersukrainianfest>

Sponsored by the Ukrainian American Youth Association

Великоднє свято у столиці США

ВАШІНГТОН. – До парафії св. Андрія Первозваного на Великдень прибули Архiepіскоп Української Православної Церкви у США Антоній, архимандрит Даниїл (Зелінський), у той час ще єпископ-номінат, висвята якого на єпископа Чикагського відбулась 9-10 травня. Разом з ними приїхала з Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі, група семінаристів з України, які навчаються в Духовній семінарії на запрошення УПЦ у США. Гостей тепло зустріли і привітали настоятель, протоієрей о. Володимир Штеляк, члени прицерковних організацій, вся громада.

Владика Антоній та його супутники брали участь у всіх відправах після прибуття до собору у Страсну п'ятницю. Храм був переповнений вірними. В повній тиші, тримаючи в руках запалені свічки, вони

молились, побожно супроводили Плащаницю під час трикратного обходження Церкви.

На Великодню відправу пішов рясний дощ. Але до церкви прийшло багато людей.

На святкову відправу прибув Посол України у США д-р Олег Шамшур та багато працівників посольства. З ними була також Тетяна Іжевська – Посол України у Ватикані, яка під час свят перебувала у Вашингтоні.

Великодня служба закінчилась близько 4-ої год. ранку, а об 10-ій год. ранку відбулась ще одна Літургія – для тих, хто не мав можливості бути на відправі уночі. Завершенням було спільне парафіяльне святкування о 4-ій год. по полудні.

Цю прикінцеву частину урочистостей можна назвати висловом пошани і визнання єпископові-номінатові

Даниїлові. Відбулась святкова зустріч у парафіяльній залі. Програму провадив настоятель о. Володимир. Він представив присутнім о. архимандрита, розповів про його багатосторонню діяльність для Церкви. Архимандрит Даниїл був рукоположений на священника у 2002 році, а вже того самого року став головним редактором „Українського православного слова“. Тоді ж його було призначено директором відділу зовнішніх зв'язків при Консисторії. З 2005 року він є духовним опікуном Об'єднання українських православних сестрицтв та редактором їхнього журналу „Віра“. Як духовний дорадник церковної програми опіки над сиротинцями в Україні, о. Даниїл вже чотири роки очолює місійні подорожі студентів до цих сиротинців. У 2006 році його призначено деканом студентів Свято-Софійської семінарії, а минулого року він був призначений духовним опікуном Старшого відділу

Української Православної Ліги. Він очолює комітет Ліги в питаннях покликань до священничого та монашого життя.

Єпископ-номінат виступив на зібранні, розповівши про себе, про свою діяльність. З побажаннями майбутньому єпископові виступили голова сестрицтва св. Ольги Соня Кравець, голова парафіяльної управи Валентин Забіяка, керівник недільної школи Дезіре Мельниченко, Інґа Шморґун, Ярослава Француженко та Олександр Воронин.

Гостей-семінаристів було п'ятеро: з Івано-Франківської області Михайло Гаврецький (с. Хотимар), Василь Довган (с. Купище) Іван Костишин (с. Бовшів), Василь Пасакас (с. Виноград), з Тернопільської – Андрій Матлак (с. Заривинці). У Свято-Софійській семінарії в Бавнд-Бруку вони навчаються на початках з наголосом на опанування англійської мови.

Олександр Воронин

Товариство лікарів підтримує стипендії та проекти на 2008 рік

Юлія Скляренко.
Фото: Олена Скляренко

Андрей Зеліско.
Фото: Філіп Блам

Христина Гановська.
Фото: Христина Гановська

ЧИКАГО. – Фундація Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА) обрала три проекти, що стосуються медичної освіти в Україні, для отримання грантового фінансування на 2008 рік. Додатково три студенти були визначені для отримання часткової стипендії із стипендіального фонду, призначеного колишнім членом УЛТПА д-ром Володимиром Прокоповим та його дружиною Ольгою.

Стипендії отримали Юлія Скляренко, Андрея Зеліско і Христина Гановська.

Х. Гановська народилася в Чикаго, брала активну участь в Пласті, танцювала в ансамблі „Громиця“. Тепер навчається у Західному університеті медичної науки (Помона, Каліфорнія).

Ю. Скляренко навчається на третьому курсі медичної школи при Отавському університеті в Канаді. Вона вільно володіє англійською, українською, французькою та російською мовами і сподівається працювати на користь української громади.

А. Зеліско навчається на другому курсі Медичного коледжу штату Віскансин. Влітку 2007 року вона була однією з двох студентів, прийнятих до університетської медичної літньої дослідницької програми і працювала над важливими науковими проектами. Вона продовжує танцювати в ансамблі „Дніпро“ у Милвокі, Мінесота.

Товариство зробило внесок у розмірі 2,500 дол. на користь Світової федерації українських лікарських товариств для підтримки її проекту „Електронна зустріч лікарів“. Ця програма забезпечує клінічні установи в містах та сільських місцевостях України віртуальною можливістю брати участь та користуватися досвідом медичної освіти. За подальшою інформацією можна звертатися до д-ра Роксолани Горбової на електронну адресу: rihrih@pol.net.

Фундація УЛТПА підтримала конференцію „Друзі радіології“, яка відбуватиметься у Львові 11-13 серпня. Грант у розмірі 2,000 дол. допоможе провести україномовні

сесії конференції, на яких місцевим українським колегам, що працюють з медичними діагностичними засобами, будуть представлені найновіші сучасні досягнення. Професори українського походження з усього світу та місцеві українські професори знайомитимуть з українською технічною термінологією. За подальшою інформацією можна звернутися до д-ра Лева Волянського: lwolansky@comcast.net.

„Оцінка годування сиріт в сирітських домах в Україні з метою лікування дітей з дефіцитом вигодовування та з метою освіти їх опікунів“ є проектом, що його спонзорює Український

Конгресовий Комітет Америки та організація „Starving for Color“. Фундація УЛТПА зробила вклад у розмірі 2,250 дол. на друкування посібників програми для користування опікунами сиріт під час другої фази навчальних семінарів з харчування, що проводитимуться у 2009 році. За інформацією можна звертатися до д-ра Роксолани Тим'як-Лончини: Rtymiak@comcast.net.

Фундація УЛТПА висловлює подяку численним жертводавцям, які зробили ці проекти можливими. Наша адреса: foundation@umana.org.

Д-р Марія Грицеляк

ЗАЗНАЧІТЬ СОБІ ЦЮ ДАТУ!

27 ТРАВНЯ 2008 р.

**Як частина Міжнародної акції „Незгасима Свічка“,
приєднайтеся до нас у**

„Поході проти Геноциду“

**для відзначення 75-ої річниці
Українського Геноциду 1932-33 років**

у вівторок, 27 травня о год. 3 по пол.

**Початок у Clinton Castle, Battery Park, New York City, де зустрінемо
Міжнародний Симпозіум, котрий пройде до Manhattan in Liberty Island.**

**Потім вирушимо по вулиці „Broadway“ до City Hall Park, де відбудеться
спеціальна програма.**

**За детальними інформаціями просимо звертатися
на тел.: (212) 228-6840 або www.libgenegenoside.org**

**Спонсором є УККА Відділ у Нью-Йорку в ім'я Народного комітету
для ліквідації Геноциду в Україні 1932-1933 років.**

В Науковому Товаристві ім. Шевченка Америки

Обговорено внесок діаспори в українську гуманітарну науку

НЮ-ЙОРК. – Учасники тематичного „круглого столу“, засідання якого відбулося 3 квітня в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Америці (НТШ-А), обговорили внесок діаспори в українську гуманітарну науку. Головними промовцями були літературознавці д-р Лариса Онишкевич та д-р Богдан Рубчак, історики д-р Марта Богачевська-Хом'як та д-р Франк Сисин, а також завідувач катедри історії української літератури у Києво-Могилянській академії д-р Володимир Моренець.

Відкрив дискусію ведучий програми Василь Махно. У виступі д-ра Л. Онишкевич йшлося про необхідність точнішого визначення термінів „еміграція“, „третя хвиля“, „діаспора“ тощо. Вона пригадала, що ще до середини 1970-их років у вітальних святкових листівках американських українців серед побажань заведено було зичити „швидкого повернення до незалежної України“. Це свідчило про усвідомлення людьми на еміграції тимчасовості свого перебування в чужині. Натомість у 1980-их роках утвердився термін – діаспора.

Якщо кілька десятиліть тому можна було говорити про 5 млн. активних українців за кордоном, то за останні роки ця цифра зменшилася до 1 млн. Закордонні українці розпорошені на величезних обшарах і не мають можливості виявляти себе в творчій культурно-науковому житті. Якщо нині в Америці можемо нарахувати загалом 6 тис. гуманітарних наукових, релігійних, освітніх працівників, то в Україні ця кількість вимірюється сотнями тисяч.

Д-р Л. Онишкевич запропонувала учасникам „круглого столу“ відповісти на сім питань – по дві хвилини на кожну відповідь, а тоді вдатися до ширших узагальнень. Такий формат „круглого столу“ сприяв його компактному, плідному перебігові.

„Прикметною рисою українського американського життя перших повоєнних десятиріч було те, що всіма формами своєї активності середовище виховувало молодь, – сказав Б. Рубчак і наголосив, що за тих часів йому мало не щодня доводилося стрічатися з Євгеном Маланюком, Юрієм Лавриненком. В той час впливи Лавриненкової праці „Розстріляне відродження“ вирішально формували тогочасну українську творчу молодь на еміграції“, – відзначив Б. Рубчак. Коли поезії Василя Стуса, Ігоря Калинця не видавалися в Україні, то їх широко друкувала діаспора. А значення журналу „Сучасність“ для збереження вільної художньої творчості та незалежної громадської думки в Україні взагалі годі переоцінити.

Д-р М. Богачевська-Хом'як розповіла багато цікавого, зокрема на основі власного досвіду колишнього керівника програми ім. сенатора Фулбрайта. У цій ролі вона провела в Україні не один рік, і її оцінки та порівняння явищ наукового життя в Києві і Львові, з одного боку, та в Нью-Йорку і Філадельфії, з іншого, були вельми промовисті.

Вона віддала належне праці попередніх поколінь української

еміграції і підкреслила, що дві найвідоміші українські наукові інституції в США – НТШ і УВАН були створені за самовіддани матеріальні пожертви батьків. За її словами, великою заслугою діаспори в поступі гуманітарних наук на рідній землі була здатність в роки лихоліття зберегти і примножити за океаном найцінніші принципи та здобутки українського сімейного та релігійного виховання молоді.

На відміну від попередніх промовців, д-р Ф. Сисин скептично оцінив повоєнні роки, коли багато хто з членів української діаспори прагнув проявляти себе не так в гуманітарних, як у політичних науках та прикладних дослідженнях. І все-таки зроблено було багато, адже, за словами промовця, українці мусили створювати на еміграції вільну від „соціального замовлення“ науку, якої вони, на відміну від деяких інших європейських слов'янських народів (поляків, чехів, росіян), не мали вдома.

Одним з найвищих досягнень діаспори стало заснування та плідна наукова діяльність всесвітньо відомих україністичних кафедр у Гарвардському університеті. Д-р Ф. Сисин з жalem констатував зміщення інтересів дослідників від класичних гуманітарних наук у сторону прикладних суспільних, що, як він зазначив, є одним з проявів дегуманізації знання.

Д-р В. Моренець висловив переконання у недоцільності якогось протиставлення між діаспорною та материковою гуманітарною наукою. „Від самого початку 1990-их років українських вчених „вела за руку“ американська діаспора“, – сказав промовець. За цей час понад 400 гуманітарних дослідників з України одержали різні форми підтримки від фонду сенатора Фулбрайта. Завдяки провідним постатям із діаспори українські вчені були введені в контекст світової науки та прийняті в американських наукових колах, вони стали повноправними учасниками міжнародних конкурсів на отримання дослідницьких грантів.

Особиста присутність українців на європейських наукових форумах, багаторічна праця дослідників по обидва боки кордону уможливили, наприклад, значний поступ у віднайденні прийнятних для обох сторін оцінок багатовікового

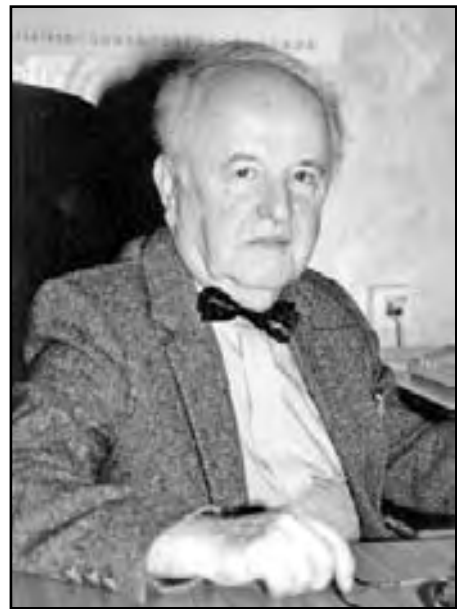
польсько-українського протистояння. Неоцінним внеском в розвиток української науки стали справді титанічні зусилля покійного проф. Івана Фізера у консолідації діаспорних коштів на відновлення в столиці незалежної України першого східноєвропейського університету „Києво-Могилянська академія“.

Вечір пам'яті Івана Фізера

НЮ-ЙОРК. – 19 квітня в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Америці (НТШ-А) відбувся вечір пам'яті д-ра Івана Фізера, видатного славіста, теоретика літератури, професора Ратгерського університету, багатолітнього члена управи НТШ-А. Після вступного слова голови НТШ-А д-ра Оresta Поповича зі спогадами виступили літературознавці д-р Лариса Онишкевич, гість з Києво-Могилянської академії – д-р Володимир Моренець, дочки Івана Фізера – Ірина та Наталя, а розповіді промовців обрамляв підготовлений Василем Лопухом фотофільм про сторінки життя професора.

Звертаючись до присутніх, О. Попович нагадав, що неблаганний час бере своє жниво, і тільки за останні два роки з НТШ-А відійшов 21 його член, у тому числі п'ять теперішніх або колишніх членів управи. Втрата І. Фізера є особливо болюча. Різномісними талантами, зацікавленнями та досягненнями він заслужив звання „Людини епохи Ренесансу“, знавця багатьох наук. Д-р І. Фізер був учасником українського підпілля Організації Українських Націоналістів, після Другої світової війни опинився в Німеччині, а відтак у США. І. Фізер 39 років був професором слов'янських мов і літератур та порівняльної літератури в Ратгерському університеті, викладав у інших університетах світу. Визначальною стала його роль у відродженні Національного університету „Києво-Могилянська академія“, створенні для її підтримки Фондації, яку впродовж 12 років незмінно очолював. За свої заслуги був удостоєний звань закордонного члена Національної Академії Наук України, почесного доктора Києво-Могилянської і Острозької академій, де читав лекції викладачам і студентам.

І. Фізер вийшов з невеликого села Мирчі 20-літнім юнаком, а

Св. п. д-р Іван Фізер

повернувся в Україну як професор, доктор, академік. І в цьому сенсі життя І. Фізера представляє собою довершену цілісність, зразок для наслідування, завершив вступне слово О. Попович.

Дочки І. Фізера поділилися спогадами свого дитинства, пригадали батькове тепло та чуйність, його гордість за успіхи дітей, прочитали відгуки студентів з високими оцінками професорського рівня І. Фізера – видатного вченого та педагога.

Д-р Л. Онишкевич багато років особисто знала І. Фізера та його дружину Марійку, родом з Полтавщини, яка стала надійним оберегом своєму чоловікові. І. Фізер завжди виявляв себе людиною багатогранною, з великими організаторськими здібностями. У світовій славістиці І. Фізер виявив себе як та поєднувальна ланка, що згуртовувала покоління американських українців.

Д-р В. Моренець, віце-президент з науково-навчальних студій Києво-Могилянської академії, розповів, як І. Фізер підтримував ідею В'ячеслава Брюховецького про відродження академії, зумів згуртувати сили і забезпечити фінансовий бік справи.

„Після довгого перебування на чужині д-р І. Фізер був покликаний в Україну в час найбільшої потреби і гідно виконав свій синівський обов'язок“, – наголосив В. Моренець, передавши цими словами загальну думку учасників цього пам'ятного вечора.

Пресова група НТШ-А

Зліва: Богдан Рубчак, Марта Богачевська-Хом'як, Лариса Онишкевич, Франк Сисин, Володимир Моренець.

Патріархальний рух – на новому етапі

Від 2 червня минулого року працює нова Крайова Управа Патріархального Товариства в США („Свобода“ повідомляла про звітно-виборні збори у Дженкінтаві, Пенсильванія, 22 червня 2007 року, ч. 25), на чолі з головою Ромою Гайдою. Протягом багатьох років діяльності Патріархальний рух здобув авторитет і масову підтримку в нашій громаді, чимало читачів „Свободи“ були також передплатниками журналу „Патріархат“, його вельми плідного ню-йоркського періоду, коли ідея патріархату пропагувалася дуже послідовно, значним колом авторів, нагадуючи „краплини, що точать камінь“.

Чим сьогодні живе Патріархальне Товариство, які пріоритети обрала нова Управа – про це читачі довідаються з відповідей голови Управи Р. Гайди на запитання „Свободи“.

– Від кожної нової Управи чекають – коли це залежить від самих людей і їхнього організаційного таланту – готовності прийняти нові виклики життя, запропонувати нові пляни, нове бачення перспективи, але у вашій ділянці результати залежать від обставин, якими неможливо керувати, як хотілося б. То з якими ж думками і почуттями перебирали Ви Управу Товариства?

– З такими, в яких не було ані найменших сумнівів щодо того, що патріархальний рух повинен і далі активно діяти як виразний пласт українського загальномирянського руху, невідступно обстоюючи завдання, визначене великим Ісповідником Віри, незабутнім Патріархом Йосифом. Щодо викликів життя, то вони досить типові для українства поза Україною – то тут, то там помічаємо процеси стагнації, завмирання колишньої діяльності чи й цілковите припинення її, брак активних людей. Тому на плечі тих, що стають до продовження праці, лягає сьогодні подвійне, потрійне навантаження. Але й джерело сили тепер маємо невичерпне – живий зв'язок з Україною, спільні зусилля в її духовному оздоровленні, в подвійному розвитку Церкви – з одного боку – повноцінно Помісної, увінчаної патріаршим устроєм, з іншого – міцно пов'язаної з усім християнським світом.

Потребу реформувати наш рух зумовило зникнення багатьох наших, колись активних, відділів. Ми опинилися між можливістю відійти в історію і зберегтися для все ще нездійсненої мети. Обрали те й друге: створити „Нарис історії патріархального руху“ – цим проектом займається член Управи д-р Андрій Сороковський – і продовжити в цілому нашу важливу працю.

– Відомо, що кожен громадський рух тоді ефективний, коли має єдиний центр впливу, трибуну, друкований орган, через який можна пропагувати свої ідеї. Журнал „Патріархат“ за редагування Миколи Галіва робив це успішно. Яка була потреба перенести редакцію до Львова? Адже, згадаймо, перенесення до України „Сучасності“ з Нью-Йорку чи „Визвольного шляху“ з Лондона ледве чи позначилося якимись особливими творчими успіхами цих видань.

– Просто така логіка життя. Те, що для діаспори – тягар, для України – пір'їнка. Бо там інтелектуальні і духовні сили

постійно відтворюються, творча потенція весь час зростає. І де можна тему патріархату тримати на такій висоті, як в Україні, де міститься центр Церкви і де вже виростає нове покоління богословів?

– Все це так, однак, у таких тяжких історичних проектах, яким є визнання Ватиканом патріаршого устрою Української Греко-Католицької Церкви, діаспора не розпорошувалася на так званий плюралізм думок, а твердо біла в одну цілість. Тим часом читаємо у „Патріархаті“ висновок доктора богослов'я з Мюнхену Миколи Крокоша: „... УГКЦ, для того, щоб стати справжньою Східною Церквою, не потрібний якийсь маргінальний псевдопатріархат. Йй потрібна автокефалія...“. І відразу в голові читача виникає знак запитання: що ж потрібне, а що не потрібне Церкві?

– Не треба боятися всебічного обговорення цієї тематики, навпаки – чим ширша дискусія, чим глибші аргументи, тим ми будемо ближчі до здійснення нашої місії. Чесне зіставлення думок і поглядів зробіть це видання цікавим для ширшого загалу, а це створить основу для розвитку справи. Покищо редакція не має навіть свого приміщення і потребує нашої допомоги, моральної і фінансової. Користуючись нагодою, закликаю читачів „Свободи“ повернутися обличчям до „Патріархату“, бо він вартує передплатування і читання. Щодо самої ідеї патріархату, то вона чітко сформульована у знаменитому „Завіщенні“ Патріарха Йосифа, у публікаціях Патріарха Любомира „Один Божий народ у краї на Київських горах“ та „Про утвердження патріаршого устрою“, в документах Другого Вагиканського Собору, в декретах про Східні Католицькі Церкви. Властиво, це вже не ідея тільки, а жива дійсність.

Сьогодні маємо вже всі зовнішні ознаки єдності нашої Церкви у світі – Постійний, спільний для України і діаспори, Синод Єпископів, хіротонію владик на престолі здійснює Патріарх Любомир, маємо Патріарші Собори. Це величезне, справді історичне досягнення, хоч та повнота, котру Київська Церква мала в час Берестейської Унії, – все ще попереду. Це й визначає нашу турботу і наші завдання. Щоб під заповідним плащиком зовнішніх ознак, навіть офіційно визнаного патріархату – визнаного, але не самоуправного – нам не розійтися з „Завіщенням“ Патріарха Йосифа, який наполягає на повних правах патріаршої Церкви.

Між іншим, саме це має на увазі доктор богослов'я Микола Крокош у згаданій Вами статті, він каже далі про потребу реформування всередині Римо-Католицької Церкви, про те, що Римський примат Петра належить привести в ту форму сопрічастя, яка панувала у Церкві до великого розколу в ній. Буквально, історична місія Східних католицьких Церков полягає саме в

тому, щоб Західна Церква перестала вважати власну версію Римського примату за істину віри Вселенської Церкви.

– Які аргументи Ви можете подати, щоб заохотити наших читачів до передплатування журналу?

– Річ, передусім, у самій нашій громаді – життя Церкви в Україні її завжди цікавило не менше, ніж політичні проблеми. Це постійне зацікавлення може стати запорукою дальшого розвитку „Патріархату“, розширення його тематики, залучення нових авторів, церковних істориків і богословів різних конфесій. Тобто, є можливість перетворити журнал у світове релігійне видання, українську трибуну екуменізму, своєрідний орган загальноукраїнського мирянського руху. Творчі сили для цього редакція має, бо їх має Україна, зокрема Львів, де діє Католицький університет, могутній осередок церковно-історичної і богословської думки. Наше Товариство активно сприяє редакції в переходові на самокупність, а тут все залежатиме від передплати, від її масовості. Головний редактор „Патріархату“ Петро Дідула – здібний журналіст, він також закінчив богословсь-

кий факультет УКУ. Свідченням розвитку цієї ділянки є те, що редакція поповнюється новими працівниками. Віднедавна заступником головного редактора працює Ігор Кисилевич, а менеджером з питань передплати – Олекса Медик. Довкола редакції формується широке і дуже перспективне творче середовище. Я в цьому переконалася, коли в жовтні минулого року відвідала Львів. Туди також їздив Василь Никифоров, колишній голова нашого Товариства, тепер – адміністратор журналу і фінансовий референт. Дальшій популярності „Патріархату“ сприяє його вихід в Інтернет (www.patriarkhat.org.ua), хто хоче докладніших інформацій, подає число мого телефону та електронну адресу (203-261-4530; hayda.art@snet.net).

– Очевидно, ідейною і змістовною домінантою журналу залишиться та, що випливає з самої його назви. А це означає, що Патріархальний рух живе і діє, хоч ніби, як Ви сказали, Українська Католицька Церква вже має головні ознаки патріаршої. То чи вартий цей рух великих і безперервних зусиль, якщо при цьому ще задавати, що ми живемо в часи екуменізму, принаймні в часи постійних розмов про нього?

– Внутрішнім двигуном Патріархального руху є не домагання, щоб Ватикан офіційно визнав патріарший устрій нашої Церкви, а дбайливе, ревне збереження нашої східної, київсько-візантійської церковної ідентичності. Це не може бути одномоментним заданням, це – процес, саме життя.

Розмову вів Петро Часто

УКРАЇНЬКА ВПІЛНА АКАДЕМІЯ НАУК У США
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

затрошують громадськість на
презентацію книжки

д-ра Василя ТРУХЛОГО

„ЛІТУРГІЯ“

Збірка проф. Івана Трухлого

Випрезу відкрис

д-р Альберт КІПА
президент УВАН у США

Книжку представить

м-р. Василь ГРЕЧИНСЬКИЙ
директор і мистецький керівник хору „Думка“

Про історію видання розповість
д-р Василь ТРУХЛИЙ

Презентація відбудеться

у суботу, 24 травня 2008 р.,
о 8-й год. по полудні
в Українському Інституті Америки:
2 East 79th Street, New York, NY 10003
Tel.: (212) 228-8660
Вступ вільний

**БЕЗМИТНЕ
ВВЕЗЕННЯ
АВТОМОБІЛІВ**

на територію України
тел.+ 38.032.220.1517
+038.067.966.5777
в США - 609.532.9080
www.parts-ukraine.com

UKRAINIAN FILM FESTIVAL

MEMORIAL DAY WEEKEND

FRIDAY MAY 23 THROUGH MONDAY MAY 26, 2008
AT SOYUZIVKA "THE Q" KERHONKSON, NY

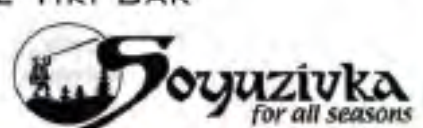
FRIDAY NIGHT SHORT "HIGH EXPECTATIONS" & FEATURE "COPLEY" MEET THE FILMMAKER
SATURDAY AFTERNOON SHORT FILMS & EMERGING FILMMAKERS
ROUNDTABLE DISCUSSION: THE MAKING A FEATURE DOCUMENTARY
TRAILER FOR "HOLODOMOR: UKRAINE'S GENOCIDE OF 1932-33"

SATURDAY EVENING: SPECIAL PRESENTATION OF AWARD WINNING FEATURE DOCUMENTARY
SUNDAY SESSION INCLUDES DOCUMENTARIES "FREEDOM HAD A PRICE" "KINGDOM REBORN"
CINEMA SPEAKS! UKRAINIAN CINEMA DISTRIBUTION IN UKRAINE
UKRAINIAN CLASSIC "SHADOWS OF FORGOTTEN ANCESTORS"
SUNDAY EVENING "FOLK!" AND MIDNIGHT MADNESS FILM & TRAILERS

FILM FESTIVAL DIRECTOR: CHRISTINA KOTLAR EMAIL: FILMFESTIVALREVIEWS@MAC.COM

FRIDAY PUB NIGHT WITH MATTHEW DUBAS • SATURDAY NIGHT ZABAVA WITH HRIM
SUNDAY NIGHT WALTER MOSURIK AKA "ZUKI" AT THE TIKI BAR

MAKE YOUR RESERVATIONS EARLY -
FOR MORE INFORMATION CALL 845-626-5641
216 FORDMORE ROAD • KERHONKSON, NEW YORK 12446
WWW.SOYUZIVKA.COM

ПРАВО ЗМІНИТИ

СПОСІБ ПЕРЕКАЗУ ГРОШЕЙ

ДОСТУПНО - за переказ \$500 в Україну плата становить \$9.99

ЗРУЧНО - відділення представництв компанії розташовані по всій Україні

ЛЕГКО - відділення представництв компанії є скрізь у США

MoneyGram
Міжнародний переказ грошей

1-800-926-9400 www.moneygram.com

*Окрім плати за переказ, застосовується чинний курс обміну валют. Ціни в інтернеті не діють. Ліцензія на переказ грошей видана Банківським департаментом штату Нью-Йорк. © 2006 MoneyGram. Авторські права захищені.

Подумайте про завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок ІРА,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

4.08% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спільнот - NCUA.

На вас чекає професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

**Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК**

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org

Пола Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL

Your savings federally insured to at least \$100,000 and backed by the full faith and credit of the United States government.

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

***АРУ - Відсотки у річному відношенні, можуть бути змінені без попередження.**

Свято Матері – незабутня подія також для дітей

ДЖЕРЗІ СІТІ, Нью-Джерзі. – На цей день чекали мами і бабусі, бо в Українській греко-католицькій церкві свв. Петра і Павла мав відбутися святковий концерт, присвячений Дню Матері. В неділю, 11 травня, парафіяни, гості і діти прийшли до храму, де їх зустрічали учні зі школи і прикріпили китиці квітів до одягу. Учні були одягнені у вишивані сорочки і перебували в піднесеному настрої.

В церкві відбулася урочистість: обхід з винесенням образу Матері Божої, яку несли учні. Діти несли квіти, щоб поставити біля образу Матері Божої. Також несподіванкою було прихід чотирьох дебютанток-сумівок з осеред-

ку СУМ, в Джерзі- Сіті, які були одягнуті в білі сукні, що додало урочистості, а о. Василь Путера поздоровив їх і побажав всього найкращого у їхньому житті. Після процесії відбулася Служба Божа, яку відправив о. В. Путера.

Після Служби Божої всі зібралися в церковній залі, яку прибрали учні з допомогою Марії Лаский, яка дуже багато приділяє уваги дітям, любить українську мову і Україну, хоч виросла в Америці. При вході до церковної залі можна було придбати печиво і каву. Про це подбали батьки дітей.

Розпочав програму директор суботньої Школи українознавства Орест Поліщук, який поздоро-

вив всіх матерів, бабусь і гостей зі святом, побажав всього доброго, здоров'я і успіхів у їхній невтомній праці і надав дальшу програму дітям зі школи.

Програма концерту була створена за композицією і режисурою вчительки співів Наталії Малиновської. Діти декламували вірші, присвячені Дню Матері, переплітаючи їх піснями. Прозвучали „Чорнобривці“, „Пісня про рушник“, „Казала мені мати“ і інші. На кожний вірш чи пісню парафіяни і гості щедро віддачували оплесками.

Багато учасників було з „четвертої хвили“, і дуже добре, що нові сили вливаються в життя

Танцює наймолодший учасник Володя Малиновський.

Учасники святкового концерту.

школи і парафії, на що звернула увагу Оленка Галькович, яка давно працює в українській школі Джерзі-Сіті. Вона закликала усіх батьків приєднуватися до життя школи і посилати дітей до української школи, щоб діти навчалися материнської мови і продовжували українські традиції. Її поздоровили дебютантки-сумівки з Днем матері.

Батьки, бабусі і дідусі були щасливі, що їхні діти, внуки і правнуки не забувають українського слова. Також дуже цікавим моментом було, коли діти викликали своїх мамів і бабусь на сцену і роздавали саморобні подарунки, щоб вони запам'ятали цей день, щоб бачили, як діти люблять своїх батьків. А наймолодший учасник свята, півторарічний Володя Малиновський сказав слово „Мамо“ і теж дав свій подарунок.

Батьки дякували вчителям за їхню наполегливу працю, а вчителі раділи, що праця пішла на користь дітям.

Дарія Малиновська

Вечір пам'яті Василя Стуса і збори Осередку

НОРТ-ПОРТ, Флориди. – Заходами Товариства української мови ім. Шевченка (ТУМ) було відзначено 70-річчя визначного українського поета, критика, публіциста, автора самвидаву та члена Гельсінкської групи і ПЕН-клубу Василя Стуса.

Вечір, який відбувся 12 квітня в Українському осередку св. Андрія, відкрила голова ТУМ Віра Боднарук. Вона розповіла про життєвий шлях поета, який ніколи не відступав від ідеалів любові до свого народу, до своєї батьківщини – України.

Під час виступу В. Боднарук хор 56-го Відділу СУА (диригент Любов Інґрем) виконав пісні „Лебеді материнства“ і „Києве мій“. Присутні почули записаний на диску голос В. Стуса, який читав свій вірш „Осліпле листя відчувало яр“. Сценарій, базований на творчості В. Стуса, приготувала Олена Рузайкина, яка разом з Тарасом Романом виконувала його. Вірші В. Стуса читали Галина Король, Оленка Кривенюк, Ірина Жизномирська, Богдан Лехман і Руслана Борисенко. Пісню „Рушничок“ виконав Б. Лехман при музичному супроводі Іраїди Черняк. Квартет „Мрія“ в складі Олі Пастернак, Марії Ковальської, Надії Лобур та Зої Филипович виконав пісні „А мати ходить на курган“, „Качки летять“ та „Скажи мені правду“ (музичний керівник квартету І. Черняк).

На сцені був портрет В. Стуса з його словами „Народе мій, до тебе я ще верну“ та дати життя поета „1938-1985“, а під портретом була дошка з ч. 9 (така була на могилі поета), перев'язана вишиваним рушником. Цю інсталяцію виконали Богдана Більовщук та Іванна Мартинець.

Після програми була товариська зустріч за кавою і солодощами. Неля Лехман виготовила таблицю з фотографіями про життя та ув'язнення В. Стуса. На продаж була книжка „Василь Стус у „Віддзеркаленнях“, видана в Полтаві в 2007 році.

Пресова референтура ТУМ

* * *

26 березня Український релігійний і культурний осередок ім. св. Андрія на своїх

загальних річних зборах вибрав нову управу, яку очолив д-р Володимир Король. Щонеділі приміщення осередку відкрите для товариських зустрічей, діють бібліотека та крамничка. В понеділок та четвер тут теж можна зустрітися з приятелями, щоп'ятниці можна купити борщ, вареники, голубці. Тут проводять свої сходи активісти Союзу Українок Америки, Українсько-Американських Ветеранів, Українсько-американського клубу, громадського комітету. В осередку відбуваються літературні вечори, базари, заходи, доповіді на різні теми.

Віра Боднарук

Члени управи осередку (перший ряд зліва): Марія Бойдуй, Віра Боднарук, Марія Чорна, Марія Нікітін, Дарія Томашоска; (другий ряд): Надя Фатенко, Галина Король, Віктор Каплій, д-р Володимир Король, Юліан Гельбіг, Люся Гарасимів, Богдан Боднарук. Фото: Є. Томашоскі

УКРАЇНА І СВІТ

Акція „Вісла“ з точки зору сучасних польських істориків і політиків

У 2007 році українська спільнота відзначила 60-річчя жорстокої акції „Вісла“, яку вже у мирний час, після закінчення Другої світової війни, у 1947 році польський уряд і комуністична влада застосували проти української меншини в Польщі.

Відзначати цю сумну і болючу річницю на американському континенті першою, ще у лютому 2007 року, розпочала Організація Оборони Лемківщини в Америці (ООЛ) академією в Нью-Йорку, а завершила центральною академією в час VII Лемківської Ватри.

В Україні відзначення за участі Президента Віктора Ющенка відбулося 27 квітня у Львові, а в Польщі – 27-30 квітня у Перемишлі. Організатором відзначення у Перемишлі було Об'єднання Українців в Польщі (ОУП), яке 28 квітня в готелі „Громада“ провело Міжнародний історичний семінар „Акція „Вісла“ на тлі воєнних і післявоєнних депортацій“.

Участь в семінарі взяли науковці-історики з України і Польщі, а також представники польської влади. 28 квітня залю, де відбувся семінар, заповнили слухачі і представники з різних країн, серед яких з США були президент Світового Конгресу Українців д-р Аскольд Лозинський і заступник голови Крайової управи ООЛ в Америці Зенон Войтович.

З огляду на те, що семінар вівся польською мовою, той, хто не був з нею обізнаний, мав можливість користуватися слухавками, в яких промови перекладалися українською мовою. Шкода, що не було це навпаки, бо слухачами семінару, окрім польських істориків і представників влади, були майже самі українці.

Історики представили 11 доповідей, в яких історики найбільше місця присвятили депортаційним акціям в Румунії, Білорусі, Словаччині, Чехії, Росії, Німеччині і Україні, аж на кінець згадували про Польщу. Згадуючи про депортацію українського Закерзоння в 1944-1946 роках, польські історики не вказували на трагедію українців,

які втрачали своє майно, церкви і свою рідну землю, але з великим співчуттям говорили про кривду поляків, які за цією акцією повертались з чужої української землі на свою батьківщину.

Польські історики намагалися переконати слухачів, що до депортаційних акцій, в цьому і акції „Вісла“, спричинились радянські комуністи, Друга світова війна, а також самі українці, які, на думку поляків, викликали різниці на Волині, створили УПА і вбили ген. Кароля Свєрчевського. І хоч архівні документи акції „Вісла“, поміщені в книжці історика Євгена Місила „Акція „Вісла“ – документи“ (Варшава, 1993 рік) однозначно вказують, що акцію „Вісла“ повністю приготував і провадив виключно польський уряд з допомогою війська, міліції і органів безпеки. Усе ж польські історики намагалися з правди робити неправду.

Нагадаймо, що у минулому подібна зустріч польських і українських істориків відбулася в Лодзі. Головним завданням науковців з обох сторін було випрацювати спільну, можливо об'єктивну, точку зору на польсько-українські взаємини у минулому столітті.

На жаль, тодішня зустріч не завершилася успіхом, оскільки польська сторона представила незгідну з правдою версію історичних подій, а українські історики, під проводом проф. Володимира Сергійчука, з цим не погодились. Відомий польський історик, колишній голова польської Парламентської комісії з питань національних меншин св. п. Яцек Куронь нагадував польським колегам, що Україна ніколи не окупувала Польщі, а Польща Україну – тричі.

Загалом можна сказати, що на семінар до Перемишля польські історики прибули з готовими, вже раніше випрацьованими поглядами щодо акції „Вісла“, і лише підтвердили, що міняти їх не будуть.

22 травня на конференції у Варшаві своїми поглядами щодо акції „Вісла“ історики поділились з парламентаристами, які 13 червня

2007 року, входячи до складу Комісії національних меншин, ухвалили в цій справі постанову, яка є остаточною. Політики, схвалюючи цю постанову, відзначили, що акція „Вісла“, мовляв, не була спровокована чи ініційована легальною польською владою. У постанові не згадується про вибачення перед українцями за заподіяний їм злочин, ні про засудження його наслідків.

А на семінарі у Перемишлі історик Гжегож Мотика навіть так сказав: „Акція „Вісла“ зробила добре українцям, бо замінила їм курні стріхи на муровані хати“. Але українці залишали свою рідну обсяну землю, церкви, цвинтарі, свою культуру і батьківщину. Найбільше болючим було те, що внаслідок дискримінації і асиміляції вони втрачали свою національність, про що свідчать статистичні дані, поміщені в польській газеті „Новий Дзєннік“ з 2005 року, які вказують, що українська меншина в Польщі нараховує лише 23 тис. осіб.

Члени ООЛ в Америці були першими, які виступили проти дискримінації української меншини в Польщі. В цій справі ООЛ внесла до ООН протест, а делегація ООЛ в складі д-ра Івана Гвозди, Катерини Мицьо і Миколи Дупляка подала до Посольства Польщі у США, в Вашингтоні, документи про переслідування українців в Польщі.

Світовий Конгрес Українців у грудні 2006 року звернувся до Ради Європи, Організації Об'єднаних Націй, Європейського союзу, Організації безпеки і співробітництва в Європі з проханням, звернути увагу на позицію Польщі щодо акції „Вісла“. На це звернення СКУ першою відгукнулася польська газета „Мисль Польська“, яка 11 лютого 2007 року помістила статтю „Злочинці і їхні спадкоємці вимагають перепрошення за акцію „Вісла“.

Стаття, авторами якої є польські шовіністи Адам Смех і Піотр Кольчицький з Лодзі, сповнена ворожих наклепів на українців і УПА. Другою з черги газетою, яка відгукнулася на звернення СКУ,

була „Газета Виборча“, яка 31 січня 2007 року у статті „Заплатіть за акцію „Вісла“, критично поставила-ся до українців, УПА і СКУ, намагаючись применшити роль СКУ у світі. Автор статті пише, що члени СКУ – це люди старшого віку, які не мають жодного контакту з Україною і не знають, що в ній діється.

У статті вміщено вислів голови Комісії закордонних справ польського Сейму Павла Залевського щодо акції „Вісла“, який сказав: „Цю операцію приготували і взяли участь в її проведенні радянські провідники. Годі, щоб Польща брала на себе відповідальність за такі події“. Мене акція „Вісла“ особисто боляче торкнулася, тому я добре пам'ятаю, що нас вивозили з рідної землі не радянські провідники, а польське військо.

Про наслідки акції „Вісла“ згадує у своєму дописі в „Газеті Виборчій“ (31 січня 2007 року) голова ОУП Петро Тима: „Найважливішою справою у взаєминах польсько-українських є тепер замкнути суперечки, вигасити емоції в справі акції „Вісла“. Але робити це треба спокійно. Не забуваймо, що близько 200 українців, колишніх в'язнів Явожна, отримали від Польщі спеціальні ренти, що більшість православних і греко-католицьких церков на терені, з якого влада виселила українців 60 років тому, повернено законним власникам“.

Варто пригадати, що у концтаборі Явожно перебувало не 200, а 3,963 ув'язнених українця, в тому числі 700 жінок і дітей, яких піддавано тортурам. Від жорстоких допитів і тортур померла 161 особа, 455 засуджено на довічне ув'язнення, а 173 – на смертну кару. Тільки у 1938 році на Холмщині поляки спалили 140 церков, а священників вимордували.

В часі акції „Вісла“ більшість церков поляки також спалили, а з тих, що залишилися, зробили стайні і склади, частину на костели переробили, а ті, що вимагали ремонту, віддали українцям.

Зенон Войтович,
Асторія, Нью-Йорк

У Мозамбіку живе 400 українців

Одним з перших українців у Мозамбіку (або принаймні людиною, яка мала українське коріння), можна назвати Лева Крюгера, сина українки та німця. Він народився у 1912 році в Хабаровську. Його український дід Арсеній Шворин учителював у Києві, але через свою участь у політичній діяльності проти царату був висланий, разом з родиною, на Далекий Схід. Л. Крюгер прожив довге і цікаве життя на Далекому Сході, але з 1954 року проживав у Мозамбіку, де професійно займався мисливством. Помер у 2004 році, не доживши двох місяців до своїх 92 років.

Перші мозамбікці почали приїжджати на навчання в Україну ще у 1960-ті роки, коли ще не було ні незалежного Мозамбіку (був португальською колонією), ні незалежної України. Вони приїздили в Україну через посередництво національно-визвольного руху ФРЕЛІМО (Фронт визволен-

ня Мозамбіку). У 1964-1971 роках представником ФРЕЛІМО в Україні (саме в Україні, а не в СРСР), був Антоніу Лоренсу Щаде, людина, яка тепер займає провідні посади в юридичній системі мозамбікської провінції Нампула. Деякі з цих мозамбікців одружувалися з українками, пізніше дехто з них приїхав в Африку, дехто лишився жити в Україні.

Однією з перших українок, яка після одруження приїхала в Африку, була киянка, художниця Марія Смоляр (псевдо Цензани). Разом з чоловіком вона кілька років жила у сусідніх з Мозамбіком африканських країнах, чекаючи проголошення мозамбікської незалежності. Коли ж країна стала офіційно незалежною, 25 червня 1975 року, то разом з чоловіком вона приїхала у Мозамбік. У 1989 році вона виграла малярський конкурс у Японії, присвячений проблемам екології, куди, представляючи Мозамбік, надіслала картину,

яка нагадувала людству про чорнобильську трагедію.

Сьогоднішня українська громада переважно складається з трьох великих груп громадян: лікарів, викладачів вищих навчальних закладів та жінок, які одружилися в Україні з мозамбікцями.

За неофіційними підрахунками, у Мозамбіку сьогодні проживає близько 400 українців, до яких зараховуються діти від змішаних шлюбів. Організованої української громади в Мозамбіку нема, нема й української церкви. Також нема жодного українського дипломатичного представництва. Найближче Консульство знаходиться у столиці Республіки Ангола – місті Луанда. Нема у Мозамбіку навіть почесного консула України.

У вересні 2006 року Мозамбік відвідав з офіційним візитом Посол України в Анголі Володимир Лакомов. У вересні 2007 року виконуюча обов'язки Консула України у Республіці Ангола та Мозамбіку Тетяна Нагрузова відвідала країну, провела консульське обслуговування громадян України, які прожива-

ють у Мозамбіку. Під час зустрічі з нею українці порушували питання створення у Мозамбіку інституту почесного консульства України, виборчої дільниці у Мозамбіку під час виборів в Україні тощо.

Президентом країни є Арманду Еміліу Гебуза, який у середині 60-их років навчався військової справи в Україні.

Перший український блог був створений 15 грудня 2004 року у дні Помаранчевої революції, поширюючи інформації про Україну: в Анголі, Бразилії, Гвінеї – Біссау, Кабо Верде, Мозамбіку, Португалії, Східньому Тиморі та Макау. Ця інформація розсилалася у вигляді пресових релізів на адреси часописів та телебачення у Мозамбіку, Португалії і Бразилії та для всіх політичних партій, які мають депутатів у парламенті Португалії. На сьогоднішній день (середина березня 2008 року) блог вже відвідали 62,401 особа. Адреса блогу: <http://ucrania-mozambique.blogspot.com>.

Дмитро Яцюк,
Мозамбік

Soyuzivka Heritage Center 2008 Summer Programs

Memorial Day Weekend: Kino-Q Film Festival, Music with Matthew Dubas, Zabava with Hrim, and Zuki and Friends! **May 23-26**

Seniors Week: Come meet old friends and make new ones! **June 8-13**

4th of July Weekend: Celebrate with friends, family, dancing, and fun! **July 4-6**

Cultural Festival: Ukrainian delicacies, stage performances and exhibits! **July 10-13**

Miss Soyuzivka: Witness the crowning of Miss Soyuzivka 2009! **August 9**

Labor Day Weekend: Say Farewell to summer! **August 29-September 1**

Tennis Camp

Ages 10-18

\$675 UNA Member

\$725 Non member

Intensive ten day instruction and competitive play directed by George Sawchak. Limited to 45 participants.

June 22-July 3

Exploration Day Camp

Ages 7-10

\$150 per week, per child

\$25 per day, per child

Five hours of fun-filled outdoor activities.

Session 1: June 23-June 27

Session 2: June 30-July 4

Tabir Ptashat

A Plast day camp for little campers.

Session 1: June 22-June 28

Session 2: June 29-July 5

Bandura Camp

5 days of professional bandura instruction by Ukrainian bandurists from Lviv.

July 7-11

Ukrainian Heritage Day Camp

Ages 4-7

\$160 per child staying on premises

\$200 per child staying off premises

Day camp program designed to instill a love for our Ukrainian Heritage through song, dance, arts and crafts

Session 1: July 13-July 18

Session 2: July 20-July 25

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Workshop

Ages 16 & up

\$950 UNA Member

\$1000 Non Member

Vigorous two week dance training for intermediate and advanced dancers, culminating with performances on stage at our festival.

June 29-July 13

Discovery Camp

Ages 8-15

\$400 UNA Member

\$450 Non Member

Sleep away camp filled with outdoor activities, sports, arts and crafts designed to enhance the Ukrainian cultural experience.

Week: July 13-19

Scuba Diving Course

Ages 12-Adult

\$400 per person

Students will complete confined and open water requirements for PADI open water certification.

Classes are given by George Hanushevsky, scuba diver instructor.

Week 1: July 13-July 19

Week 2: July 20-July 26

Ukrainian "Sitch" Sports Camp

Ages 6-18

\$390 per session per camper

\$190 for commuters or day campers

39th Annual Ukrainian "SITCH" Sports Camp, run by the Ukrainian Sitch Sports School.

This camp will focus on soccer, volleyball, swimming and tennis.

Contact Marika Bokalo at (908) 851-0617.

Session 1: July 20-July 26

Session 2: July 27-August 2

Roma Pryma Bohachevsky Ukrainian Dance Camp

Ages 8-16

\$950 UNA Member

\$1000 Non Member

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych, daughter of Roma Pryma Bohachevsky.

Expert instruction for beginner, intermediate and advanced dancers.

Each camp ends with a grand recital!

Session 1: July 20-August 2

Session 2: August 3-16

For more information & camp applications call:
845-626-5641

or check out our website:
www.Soyuzivka.com

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Виставка творів Анатолія Коломийця

Анатолій Коломиець з дітьми (1960-ті роки).

ЧИКАГО. – 9 травня в Українському національному музеї відкрито 35-ту персональну виставку творів художника Анатолія Коломийця. У мистецькому світі – це майстер європейської школи малярства, один з найкращих українських художників діаспори. Його творчість заохочує до роздумів, збагачує, виводить за межі буденності. Найголовніше – це самобутній вклад А. Коломийця у зведення Собору духовної культури України. Автор пропонує для перегляду 60 творів, написаних упродовж шести десятиліть. Різні за технікою виконання, багаті за тематикою, вони презентують своєрідну феєрію кольорів, урбаністичні пейзажі налаштовують на роздуми про швидкоплинність часу. В акварельних „малих картинах” відчутна рука художника, скульптора та лірика одночасно. Дивовижна шляхетна палітра розповідає про рідний край.

„Творчість А. Коломийця – це синтез набутого і успадкованого. Мистецький хист, почуття кольору – це щедрий дарунок рідної української землі”, – писав Микола Маричевський, дослідник творчості мистців діаспори, упорядник та редактор серії альбомів „Скрижали духу”. Мистецький альбом, присвячений творчості А. Коломийця, побачив світ у Києві в 2005 році.

Народився А. Коломиець на Полтавщині в 1927 році. Глибоко в серці закарбувалось у чорно-білих кольорах голодне дитинство, розповіді родичів про ті страшні часи, коли

Полтавщина вмирала. Родині Коломийців вдалося виїхати до Дніпропетровська, де минули шкільні роки майбутнього майстра пензля. Від 1941 року – на еміграції. У Бельгії А. Коломиець переступив поріг мистецької школи і зрозумів, що малювати буде все своє життя. У 1948-1952 роках навчався в інституті св. Луки, у 1952-1953 роках – в Королівській академії мистецтв у Льєжі. Поміж навчанням – важка праця в глибоких копальнях. В 1953 році родина Коломийців переїхала до Америки.

Характерові мистця властиві спокій, витримка, скромність. Тож, оглядаючи його творчий доробок, глядач відзначає творчу „інтелектуальну впорядкованість”, яка є, за словами Богдана Рубчака, найпомітнішою „прикметою більшості творів Коломийця... Створюється враження, що Коломиець навмисне споруджує своїй музи суворі та тверді межі на те, щоб боротьба була трудніша і тому цікавіша”.

Американські шляхи до професійної майстерності починалися з праці в заснованому ним і однодумцями товаристві „Моноліт” у

А. Коломиець. „Голодний рік”.

Чикаго в 1954 році. Даючи характеристику творчості приятеля, Святослав Гординський зауважував: „У час, коли деякі наші мистці намагаються інтернаціоналізувати своє мистецтво і тематично, і формально, у Коломийця можна стрінути картини з українськими мотивами. На його виставках немає суто абстрактних творів, однак, треба згадати, що наш мистець у цій ділянці уміє створювати високоякісні речі”.

За відлунням виставок десятки картин повернулися Україні синівським дарунком, перевеслом його духовних та мистецьких талантів.

Приємною несподіванкою була звістка про присвоєння звання Заслуженого художника України. Це визнання Батьківщини знайшло А. Коломийця у 2007 році. В особі майстра ми маємо гідний приклад відданості професії та національному корінню. Творчість А. Коломийця є невід'ємною складовою української культури. Його роботи зберігаються в музеях України та Америки, частина творів продовжує своє життя в приватних колекціях.

Після травневої виставки в Українському національному музеї А. Коломиець готується до своєї першої виставки в Україні.

Марія Климчак

А. Коломиець. „Місто”.

2200 Route 10 West, Suite 104
Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail: roxolana@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* Додаткова оплата за доставку існують певні обмеження.

додаткова оплата за доставку – \$10 – західна Україна; \$15 – східна Україна

Тел.: (973)538-3888 • Fax: (973)538-3899

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічiamo і відвозимо на автовокзалі.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

“Нові найнижчі ціни”

В Україні:	ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ	
\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$800 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни. Доставка \$11 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний” з каталогу вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., сальмі – 3 ф., родинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки. Ціна \$ 99 за 51 ф.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на доповідь

Оксани Блашків

(аспірантки катедри порівняльного літературознавства Дрогобицького педагогічного університету ім. Івана Франка, Шклярівської стипендіятки 2008 р. при ГУРІ).

Дмитро Чижевський і Роман Якобсон: історія стосунків.

Доповідь О. Блашків присвячена науковим та особистим стосункам поміж двома видатними славістами Дмитром Чижевським (1894-1977) та Романом Якобсоном (1896-1982).

В суботу, 24 травня 2008 року о 5-й год. по пол. в будинку НТШ 63 Fourth Ave. (між 9-ю і 10-ю вулицями) New York, NY 10003.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

VISA® картки для студентів

Без
перевірки
прибутків!

Для студентів яким
виповнилося 18 років

Самопоміч

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

Selfreliance

Where Your Money Works for You!

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave, Chicago IL, 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave, Chicago, IL 773-589-0077
761 S. Benton Street, Palatine, IL 847-359-5911

300 E. Army Trail, Bloomingdale, IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park, IL 708-923-1912
8624 White Oak Street, Munster, IN 219-838-5300

734 Sandford Ave. Newark, NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City, NJ 201-795-4061
2200 Rte 10W Parsippany, NJ 973-451-0200

Тільки для нових і теперішніх членів. Молодші студенти вносять аплікацію із гарантором

**Full
Financial
Services**

NCUA

Українська мова в опері потребує підтримки

Д-р Адріян Бриттан (з квітами) після вистави „Джані Скікі“ у Дніпропетровську.

В квітні 2007 року відомий американський музикант і диригент українського походження д-р Адріян Бриттан за участі професійних лінгвістів виконав повний переклад українською мовою чотирьох опер Вольфганга Моцарта і Джакомо Пучіні, після чого в Дніпропетровському театрі опери і балету здійснив перше в Україні професійне сценічне виконання двох перекладених опер. До підготування вистав були залучені американські театральні професіонали з режисури і оформлення вистав, а сам А. Бриттан диригував симфонічною оркестрою. Рецензії на ці вистави були опубліковані у „Свободі“ (чч.16 і 28, 2007 рік).

Ця подія не тільки оновила оперний репертуар України, а

й була покликана започаткувати сценічне виконання творів світової класики у поетичному перекладі

українською мовою і зробити ці твори доступними для широкого загалу студентів і викладачів музичних шкіл, консерваторій та інших вищих навчальних закладів України.

Велику допомогу у здійсненні цього проекту в Дніпропетровську надав Союз Українок Америки на чолі з Іриною Куровицькою. У підготуванні перекладів фінансово допомогли Фундація „Спадщина“ з Чикаго, Наукове товариство ім. Шевченка в Америці, компанія

„Міст“, ряд кредитових спілок та чисельні жертводавці з закордонного українства.

Д-р Максим Стріха, заступник голови Української республіканської партії „Собор“, радник Академії Наук Вищої школи України, завідувач лабораторії Українського центру культурних досліджень, опублікував ряд статей на підтримку перекладів українською мовою опер для виконавців та слухачів. В газеті „Україна молода“ він писав 10 лютого 2007 року в статті „Успіх української культури у Вашингтоні“ з приводу успішної вистави англійською мовою „Чарівної флейти“ в Метрополітальній Опері, що „за роки незалежності українська мова, на жаль, зникла в опері України“.

Д-р А. Бриттан скористався своїм великим професійним досвідом вистав опер в провідних театрах світу не тільки для музичного вико-

нання в Україні згаданих опер, а й для повного поетичного перекладу українською мовою оригінальних італійських текстів. Д-р А. Бриттан довго і наполегливо працював в цій справі разом з відомим львівським поетом і перекладачем Назаром Федораком. Про успіх їхньої праці свідчать овації і вигуки „браво!“ усім співакам Дніпропетровської опери з боку численних глядачів, серед яких були й такі, що приїхали на ці перші вистави з далекого Харкова.

Отже, і співаки, зокрема російськомовні, і глядачі доскonalо розуміли опери і тішилися ними.

Композитори взагалі намагалися ставити опери мовою, зрозумілою для публіки. Джузеппе Верді писав музику до свого „Дон Карлоса“, що виконувався французькою мовою, а Рихард Вагнер писав, що любить слухати виконання свого „Лоенгріна“ італійською мовою. В 1930-их роках поетично-співочі переклади опер українською мовою для Київської опери готували Максим Рильський, Григорій Кочур та інші відомі поети-перекладачі. В Харкові до 1950-их років усі закордонні опери ставилися українською мовою. Музичний бібліотекар і віолончеліст з Харкова розповідав А. Бриттанові, що раніше усі вистави Харківської опери, коли їх готували до показу в Москві, перекладали з української мови – російською.

Проект д-ра А. Бриттана є дієвою підтримкою української мови в музичному світі і служить мостом для спілкування професійних музик України з музичним світом Америки й усього світу.

Однак, успіх проекту залежить від надання перекладам опер максимальної доступності для усіх студентів, викладачів та інших осіб з музичного світу. Для редагування і видання опер В. Моцарта „Козі фан тугті“ і Дж. Пучіні „Триптих“ потрібно 50 тис. дол. Провести збірку цих фондів узявся Комітет допомоги Україні („Приятелі Руху“) з Нью-Джерсі, який очолює д-р Роман Ричок. Адреса: Marta Borowyk, 336 Independence Way, Springfield, NJ 07081, зазначивши „Rukh Educational Foundation/ Bryttan-opera“. Пожертви звільнені від оподаткування.

Л. Хм.

Комітет допомоги Україні („Приятелі Руху“) з Нью-Джерсі підтримує проєкт відновлення в опері української мови.

Українська Національна Федеральна Кредитова Кооператива

Main Office
215 Second Ave
New York, NY
(212) 533-2980

Branches
1678 E 17 Street
Brooklyn, NY
(718) 376-5057
1-866-857-2464

35 Main Street
So. Bound Brook, NJ
(732) 469-9085

691 Roosevelt Ave
Carteret NJ
(732) 802-0480

www.UOFCU.ORG

Обслуговування української громади понад 40 років.

Інтернет-Банкінг

Перевірка балансу
Трансфер коштів між рахунками
Перевірка історії рахунку
Цілодобовий інтернет-доступ до рахунку

За додатковою інформацією про інтернет-банкінг звертайтеся до найближчого відділення нашої кредитівки.

Телефонуйте безкоштовно
1-866-859-5848

NCUA

SCOPE TRAVEL INC. 2008 TOURS TO UKRAINE

DNIPRO CRUISE + L'viv & Yaremche
See Lot Polish Address from New York
Tour Guide: Dr. Adriana Helbig
18 Day All Inclusive **tw from \$3825**
Odessa, Savanopol, Kiberson, Zaporizhzhia, Karkiv and Kyiv. See all of Ukraine and end this trip in Lviv. From L'viv take a 2 day bus tour to Yaremche, Bukovel and Kotsmyr. Only ONE departure: Jun 13-30, 2008
Recommended YOUTH TOUR - bus tours included

STUDENT TOUR
See Lot Polish Address from New York
14 Day All inclusive Tour **tw from \$3825**
A lovely combination of Odessa, Crimea, Kyiv and L'viv with extensive sightseeing of Yalta, Balchikmyr, Savanopol and Chernomov.
Departures: Jun 04, Jul 16 and Sep 17, 2008

MINI UKRAINE
See Lot Polish Address from New York
10 Days All inclusive Tour **tw from \$2800**
Kyiv and L'viv + Yaremche - the two "capitals" of Ukraine. This tour allows time for self exploration and permits for one/two day excursions to surrounding areas. A wonderful 2 day exc. into the Carpathian Mts. makes this the best experience!
Departures: May 17, Jul 11, Aug 22 and Sep 11, 2008

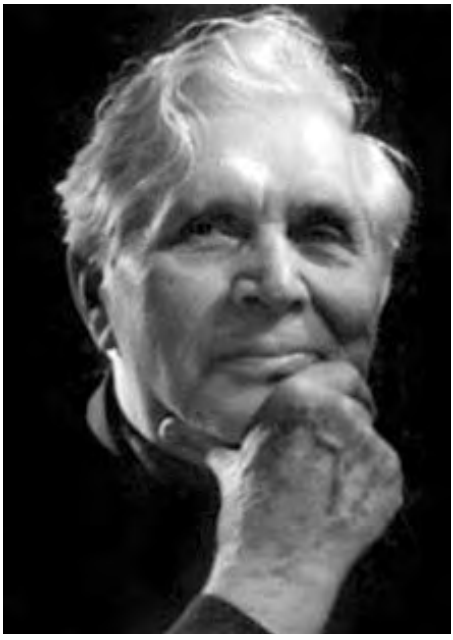
HUTSUL FESTIVAL TOUR
See Lot Polish Address from New York
13 Day All Inclusive Tour **tw \$3375**
This year, the Hutul Festival is in Vyshnyvka and brings together the best dancers, entertainers and craftsmen from the region. This tour includes Kyiv for Independence Day Celebrations and L'viv!
Only ONE departure: Aug 22, 2008

LVIV - KYIV LOURDES
Aug 17-30, 2008
Kvitka Semanyshyn (Escort)
Visit your family friends in Lviv, continue to Kyiv for Independence Day Celebrations and then fly to Lourdes (via Paris) where together with Our Patriarch Lubomyr and Bishops and priests of the Ukrainian Catholic church from all around the world we celebrate the 150th anniversary of the Apparitions of the Blessed Virgin Mary.
Twain \$3775 **Spse \$4403 (tx not incld)**

Scope Travel Inc. 101 S. Centre St. So. Orange, NJ 07079
Phone: 973-378-8998 Toll Free: 877-357-0436
www.sconetravel.com scope@scopetravel.com

АРХІВИ СВІДЧАТЬ

Два погляди на одну подію

Скульптор, кінорежисер
Іван Кавалерідзе.

Нині в Україні повільно відкриваються закриті фонди архівів. Маємо змогу ознайомлюватись з книгами, виданими за кордоном. І в багатьох випадках нові знання не збігаються з тим, що нас змушували вивчати, або про що ми і не знали. Однак, все гучніше лунають голоси, що цих новацій нам не потрібно, бо вони, мовляв, перекручують історію. Мовляв, раніше всі історичні події висвітлювалися правильно. Звичайно, така думка не відповідає істині. Ось два погляди на одну й ту ж подію, про яку писали два видатні діячі української культури.

Скульптор, кінорежисер Іван Кавалерідзе у 1941 році знімав фільм про Олексу Довбуша. Ось уривки з його спогадів про події 1941 року, вміщені в книзі „Іван Кавалерідзе“ (Київ, 1988):

„Багато років я зберігаю посвідчення про відрядження, яке через обставини змусило мене пройти через всі колеса пекла. Воно гласило: „Видано режисеру Кавалерідзе І. П. в тому, що він відряджується Київською кіностудією художніх фільмів в м. Львів, Станіслав і їх області в справах знімання фільму „Пісня про Довбуша“, терміном до 2 липня 1941 р.“. Вісім знімальних днів пройшли погано, гарної погоди не було, шкутильгав транспорт, не зібрати масовку. Робота не клеїлась. Мучило передчуття рокових подій. На дев'ятий день почалась війна... Місцеве начальство запропонувало нам добиратись до Києва... Залишилось менше сорока кілометрів до Рівного. Німецький солдат при черговій перевірці документів вимагає відправити нас назад в Дубно, в комендатуру. Він підозрює, що ми розвідники. Діловод коменданта довго вивчає наші документи. Коли доходить черга до мого посвідчення, приносить звідкілясь товсту енциклопедію, видану чи то у Мюнхені, чи то у Львові, починає гортати... Маленька замітка в енциклопедії про Кавалерідзе – скульптора і кінорежисера – врятувала нам життя...”

Прийшли в Рівне, зайшли у зруйновану будівлю вокзалу, в темряві нащупали лавку і заснули... Коли вранці ми прокинулися, то побачили над собою величезне перекриття вокзального залу, яке теліпалось на одній балці.

Ми кинулись геть із залу, і тільки диво врятувало нас. Пішов дощ, почалась гроза, і перекриття рухнуло... Виходжу на площадку, від якої починається шосе, що прямує до Новоград-Волинського, а там Житомир, Київ... Раптом поряд зі мною з'являється незнайома людина. Пильно подивився на мене і приголомшив питанням:

– Адже кращого місця для пам'ятника не знайти?!
– Якого пам'ятника?
– Я маю на увазі Олеко Дундича.
– Я не питаю, хто ви...
– Ми з вами зустрілись у Відділі культури у Києві...

Він написав мені відразу ж, як вийшов з підпілля... Моїм співрозмовником виявився Василь Бегма – секретар Рівненського обкому партії.

А в той же час у Рівному знаходився письменник Улас Самчук, який редагував українську газету „Волинь“. Ось що він про це написав у книзі „На білому коні“ (Вінніпег, Канада, 1980):

„Цього ж таки вечора прецікаве знайомство з групою людей Київської кіностудії, які прибули сюди напередодні мого приїзду і оселились якраз насупроти мого тимчасового приміщення. Режисер Іван Петрович Кавалерідзе, його асистентка по монтажу Тетяна Федорівна Прахова, кінооператор Іван Іванович Шекер і дружина Шекер Віра Михайлівна.

Справді інтригуюче товариство – частина фільмової групи Кавалерідзе, яка в Карпатах робила фільм „Пісня про Довбуша“, втікала від війни до Києва, під Дубном біля села Птичого була перейнята німцями, зазнала багато пригод і ось аж тепер добрела сюди. (...) Іван Петрович – високий, тяжкуватий, з кістлявим характерним обличчям, сивавим волоссям, займав окрему невелику кімнатку.

...Мене цікавила також його власна особа – один з перших піонерів українського фільму ще перед першою війною, з часів так званого ательє „на Сирці“ біля Києва, найвидатніший після Довженка майстер кіномистецтва, творець таких фільмів, як „Коліївщина“, „Перекоп“, „Злива“, „Штурмові ночі“, „Наталка-Полтавка“, „Запорожець за Дунаєм“ і багатьох інших, як також видатний скульптор, автор чисельних скульптурних праць... А увечері цього дня на помешканні С.[тепана] Скрипника відбулося інтригуюче прийняття. Розуміється, запрошені також наші київські гості.

Це моя перша зустріч з людьми „з того світу“ була виповнена по вінця дуже інтимними, глибокими й щирими переживаннями, які хотілося висловити назовні якоюсь особливою мовою. Пісня, музика, танець, радісний сміх – ось мова, що нею найлегше говорити в таких випадках, а тому невелике помешкання Степана Івановича було виповнене саме цією мовою, відчувався ідеально добрий настрій, всі хотіли вирватися з війни, з ідеологій, з пересудів, бути людьми між людьми. Пригадується чудова Віра Шекер з її креольським, кокетливо-усміхненим, дискретно-приманим, дуже жіночним обличчям, з блискучими, кольору бурштину, очима, з буйним каштановим волос-

сям. І її „Чубчик, чубчик кучерявий“, якого вона виконувала з такою пристрасною експресією і такою вибагливою ніжністю. Або знов пригадується Таня Прахова – гостра протилежність Віри: напружено-спокійна, внутрішньосхвилювана, з чудовими великими і глибокими карими очима і свіжими, яскравими рум'янцями на алябастровобілих щоках. У яскравому світлі і чорній сатиновій сукні вона творила ідеальний модель для картин стилю Ренуара – поєднання українсько-чорноморського і французько-провансальського типу.

Іван Петрович Кавалерідзе був спокійний, рівний, зовсім непитуший, але одинаково товариський, повний гумору, а коли почалось змагання у співах, він своїм невеликим глухим голосом дуже гарно виконав „Чорноморець, матінко, чорноморець“, і ця пісня в його інтерпретації залишилася в моїй пам'яті на все життя. Натомість Іван Іванович Шекер – худорлявий, легкий, по-своєму елегантний, не виявив ніяких музичних талантів, натомість побив рекорди у виконанні танго, чи то з Танею Праховою, чи з господинею цього дому, дуже гарною пані Лідою.

А взагалі це був чудовий вечір, було багато розмов, сміху, і це протягнулося до пізньої, дуже гарної української ночі. Неохоче розходилися додому під спів білоруської „Бувайце здорові“, що її, здається, фаворизував Степан Іванович.

Порівняйте два спогади двох знайомих людей – І. Кавалерідзе і У. Самчука. Вигадаю зустріч І. Кавалерідзе з В. Бегмою – це, напевно, вимога комуністичного редактора спогадів кінорежисера. За радянських часів забороняли згадувати патріотів України, в т. ч. і У. Самчука. В спогадах І. Кавалерідзе описана страшна ніч в зруйнованому вокзалі і Рівному.

А насправді була тепла зустріч у гостинному будинку з танцями, з застіллям, теплими і дружніми розмовами. Т. Прахова залишилась у Рівному, а згодом стала дружиною У. Самчука. Поїхала з ним після війни за океан. Залишились працювати в редакції рівненської газети „Волинь“ І. Шекер і його дружина Віра. Але про такі важливі події в житті І. Кавалерідзе немає жодного слова. То неже це і є наша історія без У. Самчука, його друзів, знайомих? Комуністичні редактори викинули все це із спогадів І. Кавалерідзе. Або і зовсім заборонили згадувати про „українських буржуазних націоналістів“. Після Рівного І. Кавалерідзе приїхав додому в Київ. Як він описав цю подію?

„Окупований фашистами Київ зустрів мене безлюдними вулицями, скелетами зруйнованих будинків, обгорілими кістками Дарницького і Новодівочого мостів, руїнами Лаври. З перших днів окупації Києва місцева інтелігенція, що залишилася, робить все можливе для врятування наших людей від примусової відправки в Німеччину, збереження культурних цінностей – книг, картин, скульптур, захист від пограбувань майстерень художників; вживаються спроби зберігти те, що не встигли своєчасно вивезти музейні працівники“.

До Києва приїхав У. Самчук, зустрівся з І. Кавалерідзе. Він знайомив У. Самчука з містом, з кіностудією. Але цього не знайде-те у спогадах І. Кавалерідзе. Ось як згадує про ці дні У. Самчук у

книзі „На коні вороному“, виданій у 1990 році в тому ж канадському видавництві.

„І добре, що Іван Петрович – видатний режисер кінофабрик, а тому і мешкання його видатне відповідно. Чотири кімнати з цілою кухнею на одну родину. За советських гараздів це щось з фантазії. Надія Пилипівна [дружина І. Кавалерідзе – Г. М.] турбується вечером. Виходять на кін наші волинські харчові міхи і в мить ока великий стіл їдальні застеляється білою скатертиною і заставляється питтям та їжею. Вечеря тягнулась, чарки дзвеніли, мова не вгавала. Почуття наповнялось і переливалось. А коли це скінчилось, ми перейшли до кабінету Івана Петровича, щоб на дозвіллі погуторити.

Після оглядин Спілки письменників я мав намір зайти до Відділу культури і мистецтва міста Києва, на бульварі Шевченка, число 10, що нею управляв тоді І. Кавалерідзе“.

А вже про цю посаду І. Кавалерідзе під час окупації годі шукати в підручниках історії. У 1976 році, в Дітроїті, вийшла книга У. Самчука „Живі струни“.

Ось як описані в ній перші дні війни: „За допомогою відділу культури і освіти при Миській управі, на чолі якого стояв тоді знайомий скульптор і кінорежисер І. Кавалерідзе, бандуристи дістали приміщення у театрі російської драми на вулиці Леніна (Фундуклеївській). Тут капеля цілковито оформилась, вернувшись до свого улюбленого репертуару історичних пісень і дум, з початком 1942 року присвоїла собі назву Українська капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка, її мистецьким керівником став Григорій Китастих“.

Ще одна цитата з книги „На коні вороному“. Після оглядин Києва У. Самчук разом з І. Кавалерідзе повернулися додому: „Біля п'ятої години ми вже були вдома. До речі, саме тоді засвітилась електрика і почали гріти радіатори центрального опіщення“.

Хто працював на електростанції, в котельні під час окупації? Багато разів чув, що під час окупації громадяни України не повинні були працювати на фашистів. А хто буде пекти хліб, кочегарити в котельні, в електростанції, замінити на вулиці? Німці це робити не збирались. Ще безглуздіша думка, що все населення мало піти в партизани.

Отже, хтось мав працювати, щоб мати можливість вижити. На початку окупації німці займалися організацією життя в Києві. Слідкували за порядком. Тому і очолив одне з управлінь Київської міської управи І. Кавалерідзе. Бажання дізнатися про цю сторону діяльності І. Кавалерідзе спонукало мене звернутися в музей-майстерню І. Кавалерідзе. Одержав відповідь від Юрія Шлапака, завідувачого відділом кіно та театру цього музею: „Ми вивчаємо, передовсім, творчість І. Кавалерідзе як скульптора та кінорежисера. Тому допомогти Вам не зможемо“.

Варто пам'ятати, що за комуністичних часів з спогадів І. Кавалерідзе були вилучені рядки про У. Самчука і дописані вигадані зустрічі з підпільниками – такими були тогочасні умови. Було б добре, якби про діяльність І. Кавалерідзе під час війни знали правду в музеї його імені.

Гарій Макаренко,
Житомир

Під Патронатом Посольства України,
Українська Народна Фундація запрошує на

ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ на СОЮЗІВЦІ

10 - 13 липня, 2008 р.

Цілоденні програми і виступи * Забави з оркестрами «ГРІМ» і «ЗАГРАВА» *
Смачні страви * Виставки українського мистецтва і виробів народного промислу *
Ведучий Рон Когут з Канади * Виступи учасників табору ім. Роми Прийми - Богачевської *
Танцювальний гурток «ВОГОНЬ» з Едмонтону * Хор «Думка» * «КЛЮЧ» *
«Бандура Розмова» * Роман Ланкіос ксилофоніст і багато більше.....

...та у програмі - **ВІДОМІ ЗІРКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕСТРАДИ**
Слідкуйте за дальшими інформаціями!

Soyuzivka Heritage Center * 216 Foordmore Rd Kerhonkson NY 12446 * Tel. (845) 626-5641
vendor information (203) 274-5579 * email-soyuzivka@aol.com * www.soyuzivka.com

НОВІ ВИДАННЯ

„Генерал Петро Григоренко. Спогади, статті, матеріали“.

Київський „Смолоскип“ видав 832-сторінкову книгу „Генерал Петро Григоренко. Спогади, статті, матеріали“.

Книга готувалася до друку в минулому році, до 100-річчя від дня народження генерала, коли його ювілей було відзначено на державному рівні, а в будинку „Смолоскипа“ діяла з цієї нагоди виставка, яку відвідали Президент України Віктор Ющенко, Посол США в Україні Вільям Тейлор та багато зацікавлених осіб. Книга відкривається вступною статтею її упорядника, директора Музею-архіву українського самвидаву при видавництві „Смолоскип“ Олеся Обертаса.

У книзі опубліковано численні матеріали і документи про правозахисну діяльність генерала, його кількакразові ув'язнення, заборонення до психіатричних тюрем, діяльність у Московській, а згодом в Українській Гельсінкській групі, про його діяльність у західному світі.

Частину книги займають спогади і статті про ген. П. Григоренка: його сина Андрія Григоренка („Дорога

додому), відомого московського парвозахисника Сергія Ковальова („Подією був він сам“), Раїси Руденко („Петро Григоренко мріяв будувати мости“), Миколи Руденка („Початок дружби з Петром Григоренком“), Леоніда Плюща („Наш генерал“), Гульнари Бекірової – дослідниці боротьби кримськотатарського народу за свободу („Роля Петра Григоренка у кримськотатарському національному русі“), Осипа Зінкевича („Генерал Петро Григоренко в Америці“).

У розділі „Вибрані твори“ опубліковано статті П. Григоренка „Приховування історичної правди – злочин перед народом“, „Про спеціальні психіатричні лікарні“, „Про те, як фабрикуються кримінальні справи“, „До питання державної незалежності і взаємин між народами СРСР“ та інші, листи до Юрія Андропова, Генерального прокурора СРСР, комуністичних партій Франції, Італії, Великобританії, до Президента США, звернення, заяви і виступи генерала. У цьому розділі опубліковано також велику

частину його спогадів, які появилися у видавництві „Українські вісті“ у 1984 році. Усі ці матеріали і багато інших, які увійшли до книги в основному невідомі для українського читача на Заході.

У „Додатках“ до книги опубліковано докладну біографічну довідку про генерала московських істориків Д. Зубарева і Г. Кузовкіна, текст експертизи американського психіатра Волтера Райча, бібліографію головних наукових праць генерала, бібліографію архівних матеріалів ген. П. Григоренка, які знаходяться в Музеї-архіві українського самвидаву при видавництві „Смолоскип“ у Києві (522 позиції), короткі біографічні відомості про авторів і згадуваних у книзі учасників правозахисного і національного рухів в колишньому СРСР (194 позиції), 57 фотографій

і фотокопій документів, а також іменний покажчик.

Концепцію книги опрацював і став її упорядником молодий (1977 року народження) дослідник дисидентського руху в Україні, хрестиний син Надійки Світличної, колишній стипендіат „Смолоскипу“ О. Обертас. Він наполегливо розшукував за новими важливими матеріалами і документами, які порозкидувані у архівах різних країн, знаходив розуміння керівників цих архівів і співпрацю. Навіть серед росіян, зокрема серед працівників московського „Меморіалу“ знайшлися прихильні до української справи особи і надали для книги недоступні дотепер документи і фотографії.

Про своє життя П. Григоренко пише: „Я прожив довге і складне життя, пережив чотири тривожні, бурхливі і страхітливі, заглядав смерті в очі. Був свідком руйнувань і пробудження; стрічався з безліччю людей, дошукувався, захоплювався, помилявся і прозрівав, жив серед людей і для людей, покладався на їхню допомогу, послуговувався їхніми добрими порадами й повченнями, багато з яких позначилися на моєму житті, вплинули на формування його. І ця книга – переважно про них, про цих людей“.

І ми додамо: ця книга про боротьбу ген. П. Григоренка і його покоління за свободу і державну незалежність народів колишнього СРСР.

Роман Семчук

Ціна книги – 40 ам. дол. з пересилкою з Києва летунською поштою. Замовляти можна за адресою: „SMOLOSYP“, P.O. Box 8041, Bridgewater, N.J. 08807

Видано другий том серії „Українська культура“

НЬО-ЙОРК. – Книга „Українська культура – малярство – музика“ (Нью-Йорк, Шкільна рада, 2007, 239 стор., автор – Ігор Мірчук) – це другий том в серії „Українська культура“. Перший том вийшов в 2004 році та був присвячений народній культурі (етнографії) та архітектурі. Шкільна рада рекомендує її як підручник з культури для вищих класів Шкіл українознавства.

Перша частина „Малярство“ (стор. 5-110) має 18 розділів або лекцій. Тут дискусія про суть малярства та ролі в княжій добі, візантійський стиль та бароко. Два розділи є про ХІХ ст., а один – про малюнки Тараса Шевченка.

Чотири розділи присвячені імпресіоністам, авангардистам, соцреалізму та українським мистцям діаспори. Автор подав п'ять розділів про графіку, два про кіно та про друкарську справу. Всі вони мають багато ілюстрацій (87). Ця частина має пояснення мистецьких понять, повторення та бібліографію. А кожна лекція має пояснення слів, питання та вправи.

Наступна частина – „Музика“ (стор. 111-237) має 24 розділи і пояснює народні інструменти, оповідає про

музику в княжій добі та про церковну музику. Є розділи про Миколу Лисенка та його послідовників та шість розділів про музику в ХХ ст. Вони включають оперу, співаків та музик, танок і балет.

Автор подав інформації про театр, освіту, науку та шкільництво. Окремо написано про філософію та Григорія Сковороду та подано короткі інформації про визначних українців. В кінці є повторення і бібліографія та 100 ілюстрацій.

Щоб книжку зробити цікавою, подано 56 кольорових малюнків – ікони, мозаїка, портрети, картини славних малярів.

Книжка призначена бути підручником, але цікава для широкого читача, бо подає багато інформації про українську культуру не тільки з давніх часів, але і про сучасну, наприклад – про Павла Плішку, Богдана Ступку, Опанаса Заливаха і інших.

Книжку можна замовляти в Шкільній раді за адресою: Educational Council, P. O. Box 391, Cooper Station, New York NY 10276. Тел.: (212) 477-1200. Ціна 18 дол.

Юрій Гаєцький

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найбільший у Нью-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590
Fax (212) 979 - 6593
E-mail: Eastvillagemeat@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours

Monday – Thursday	8:00 am – 6:00 pm
Friday	8:00 am – 7:00 pm
Saturday	8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNI PRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ 688 Sanford Ave Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	CLIFTON, NJ 565 Clifton Ave Тел.: (973) 916-1543	PHILADELPHIA, PA 1801 Cottman Ave Тел.: (215) 728-6040
--	---	---

Філадельфія щедро підтримує Український Католицький Університет

В імені Філадельфійських Приятелів Українського Католицького Університету, Комітет висловлює щирі подяку за Вашу участь в успішному бенефісі на підтримку УКУ дня 30 березня, 2008 р. в Українському Центрі. З поміччю працівників Української Католицької Освітньої Фундації в Чикаго, наш Комітет витав 150 учасників на обширно інформативному обіді. В імені УКУ, ми щиро дякуємо за Вашу активну та безпереривну підтримку для УКУ, який заціплює високі моральні стандарти та підготовляє нові кадри професіоналістів і провідників Українських Церков. Внизу подаємо листу жертводавців бенефісу.

\$75,000 St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics	Kuzyk, Walter Mazurkevich, Uliana & Zenko Odezynskyj, Bohdan Pazuniak, Bohdan & Sophia Koropecyk Rudnytsky, Dr. Leonid & Irene Shevchenko Scientific Society Turczaniuk, Bohdan & Chrystyna	\$90 Drake Tavern Mizak, Bohdan & Hala
\$5,000 Chernyk, Dr. Zenia		\$80 Andryczyk, Raisa Bacile, Lorenzo Kovalchuk, Petro
\$3,750 Procyk, Roman & Lydia	\$200 Bachynsky, Oksana in memory of Julian Pawlyszyn Kondrat, Peter & Maria Nimchuk, Vera Rondak, Roman Shewchuk, Walter & Bilynsky, Sophia Wolchuk, Roman & Shypriyevich, Martha	\$50 Bielecki, Raymond Brykowycz, Theodosia Cyhan, Roman & Maria Harwanko, Myron & Lidia Hawryluk, Dr. Orest & Anne in memory of Lev Perfecky Holowchak, Olena Kaminsky, Wasyl & Maria Kolubinsky, Walter & Doreen Korzeniowski, Bohdan & Ksenia Mudry Services Mykietich, Aleksander Nakonechni, Bernadette in memory of Julian Pawlyszyn Olijnyk, Anna Petyk, Roman Ryndycz, Wolodymyr Samotulka, Daria in memory of Lev Perfecky Sydoryak, Ihor & Adriana Todoriv, Bohdan Zacharchuk, Danylo & Xenia
\$2,000 Senyk, Bohdan & Chrystia Ukrainian Selfreliance FCU	\$150 Sperkacz, Zorian & Olha in memory of Julian Pawlyszyn Yaworsky, John & Anna	\$45 Anonymous Patrylak, Stephen
\$1,400 Isajiw, Dr. Jurij & Patricia Leas, Fr. James	\$145 Lewyckij, Roman & Tatiana	\$35 Salak, Frank & Natalie in memory of Wolodymyr Romaniw
\$1,045 Fedorak, Roman & Eleanor	\$100 Balysky, Andrew & Natalie in memory of Julian Pawlyszyn Baniak, Dr. Lubomyr & Nadia Hayduk, Olga Hill, John & Myra Hursky, Petro Jarymowycz, Zenowij & Oksana Kanarsky, Cathy & Tom in memory of Julian Pawlyszyn Kowalchuk, Roman & Anisia Kozak, Jaroslav & Kalyna Kozicky, Dr. Peter & Lilia Krykh, Iwan Kushnir, Lev & Irene Kuzemskyj, Ivan Kwit, Zynowij Labinsky, Rev. Paul & Vera Lagolia, Remus & Lesia Leskiw, Maria Lissy, Ihor & Daria Lopachuk, Volodymyr & Maria Luchanko, Lubomir & Nadia Mirchuk, Ihor Nimylowycz, Osyp & Nadia Pak, Vera Popel, Dr. George & Natalie Porytko, Elizabeth in memory of Julian Pawlyszyn Pawlyszyn, Myroslawa in memory of Julian Pawlyszyn Savaryn, Peter & Olga in memory of Julian Pawlyszyn Shust, Dr. Mark Shyshak, Andrew & Vlademira Siletsky, Lubomyra SNN Trust Stasiuk, Alexandra Tatunchak, Boris & Mary Tatunchak, Omelan & Natalia Tretiak, Oleh & Renata Holod Wanchycka-Woroch, Oksana	\$30 Jackiw, Maria Kernytsky, Anna
\$1,000 Anonymous Bartkiw, Orysia in memory of father Mykola Dockhorn, Olena in memory of father Iwan Skoczylas Fylypovych, Andrew & Christine Hynansky, Deanna Jackewych, Alexandra in memory of husband Lev Onuferko, Markian & Luba Shust, Ihor & Daria Ukrainian Educational & Cultural Center	\$700 Kuna, Joseph	\$25 Duda, John Huk, George & Lidia in memory of Wolodymyr Romaniw Mykytiuch, Bohdan & Donna Onuferko, Markian & Luba in memory of Julian Pawlyszyn Sawchyn, Vera
\$500 Annunciation BYM UCC (Melrose Park, PA) Bilas, Myron & Slavomyra in memory of Wolodymyr Romaniw Bilynsky, Ihor S. Christ the King UCC (Philadelphia) Chyzowych, Ihor & Maria Kernytsky, Stefania Kohutiak, Dr. Vsevolod & Lidia Mazepa, Ilarij Pryshlak, Nicholas in memory of wife Rosalia Pyrih, Lubomir & Halyna Salak, Dr. Wasyl Senyk, Christian & Susan Senyk, Dorian & Natalia Senyk, Markian Senyk-McKernan, Mia & Vincent Ukrainian Engineers Society Zacharchuk, Borys & Zwenia	\$420 Karpinsky, William & Anna	\$20 Anonymous Holowchak, Nicholas & Doris in memory of Julian Pawlyszyn Khanas, Rev. Wolodymyr Kochanasz Jr., Paul & Mary Jane Kolodij, Y. & S. in memory of Julian Pawlyszyn Worobij, Dr. Nadia Wozniak Family in memory of Julian Pawlyszyn
\$300 Isajiw, Irenaeus & Oksana St. Josaphat UCC (Trenton, NJ)	\$250 Andryczyk, Roman & Vera Hawryszuk, Maria Hewka, Peter & Orysia in memory of M Shtyn Kipa, Albert & Oksana	\$15 Anonymous
	\$95 Zajac, Vladimira	
		Total Donations: \$120,680

СПОРТ

Загальні збори спортивного осередку „Тризуб”

Нова управа УСО „Тризуб” (перший ряд зліва): Ярослав Козак, Тарас Козак, Адріян Гаврилів, Ірина Бучковська, Ігор Чижович, Ніка Чайківська, Методій Борецький, Богдан Возняк, (другий ряд зліва): Орест Лесюк, Остап Левицький, Стефан Ярема, Микола Бойчук, Ігор Шуст, Петро Кондрат, Григорій Долинський, Степан Абрам, Євген Швак, Григорій Петрик, Іван Німчук.
Фото: Роман Лужецький

Члени „Тризуба” беруть участь у зборах.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – З участю близько 100 членів Українського спортивного осередку „Тризуб” відбулись 58-мі річні загальні збори організації. Їх відкрив уступаючий голова УСО Ігор Чижович. Після молитви присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять членів осередку, які відійшли у вічність. Це Іван Павлічка, Олег Цюк, Стефан Средюк, Роман Герасим, Микола Маслій, Михайло Пацура. Голова повідомив, що в пам'ять померлих надійшли пожертви, які

перевищили 3,620 дол.

Першим звітував скарбник Адріян Гаврилів, який повідомив, що прихід становив 142,629 дол., а витрати – 152,431 дол. „Тризуб” має 526 членів.

За грошову сторінку спортової ланки „Ukrainian Nationals” звітував Іван Німчук, а Ярослав Козак, заступник голови – про усьо діяльність „Тризуба”. Посілість осередку старіє, і кожного року потрібно усе більше відновлень. Добровольців немає і за все

потрібно платити, а для цього старатися про нові фонди.

Звіти спортової ланки представив заступник голови Тарас Козак. З футболу в минулому році активними були 26 команд – дві чоловічі і 24 молодіжні. Перша команда під проводом Михайла Юрчака і тренера Петра Борецького у сезоні 2006-2007 років здобула третє місце в „United Soccer League”. У липні вона брала участь у турнірі „УСЦАК-Схід” і у фіналі перемогла „Крилатих” з Йонкерсу, Нью-Йорк.

У червні команда чоловіків під проводом Володимира Марущака стала чемпіоном „Eastern PA State”.

Молодіжні дружини склалися з 17 хлоп'ячих і сім дівочих. Всіх разом було понад 300 осіб.

У „Memorial Day Weekend” відбулося шість футбольних турнірів на „Тризубівці”, з участю 128 дружин під керівництвом директора Данила Ниша. Дружини приїхали з Коннектикату, Мериленду, Делавару, Нью-Джерзі, Нью-Йорку і Торонто, Канада. Двадцять команд брало участь від „Тризубу”. Чемпіонами були команди „Irish” і „Богатирі”.

З тенісу на „Тризубівці” під проводом Юрка Савчака відбулися турніри у квітні і у вересні минулого року. Ланка гольфу під проводом Йосипа Гошка у червні провела свій турнір у Горшамі, Пенсильванія, в якому брали участь змагуни з Пенсильванії, Нью-Джерзі, Нью-Йорку, Коннектикату, Делавару і Мериленду.

Із звіту Ніки Чайківської присутні довідалися про імпрези, які влаштовує „Тризуб” на своїй посілість: день св. Патрика, вечір смакування вина, День батька, День державности 24 серпня, пікнік на відкриття футбольного сезону, „Oktoberfest”, вечєра на День подяки.

У своїй доповіді І. Чижович підвів підсумки діяльності „Тризуба”, звітував про Фундацію „Тризуба” та заохотив всіх, хто робить свої заповіді, не забувати про Фундацію.

Після звіту голови Контрольної комісії Стефана Кондуревича та дискусії І. Чижович подякував усім членам управи за активну працю, відзначив працівників бари Богдана Возняка і Д. Ниша, колектив кухні під керівництвом Марії Долинської в організації пікніків та імпрез, велику подяку оголосив Ярославові Козаку та Тедові Калпу за велику роботу для „Тризуба”.

На пропозицію Номінаційної комісії обрано новий склад управи, яку очолив І. Чижович. До управи увійшли Я. Козак, Євген Луців, О. Лесюк, Т. Козак, А. Гаврилів, Ірина Бучковська, Лариса Стеблій, Б. Возняк, Д. Ниш, Аніта Чайківська.

І. Чижович накреслив основні напрямки роботи у спортивій і господарських ланках.

Одним з найважливіших громадських проєктів він назвав Українську діаспорну олімпіаду та Здви́г молоді, які відбудуться 4-6 липня.

Роман Лужецький

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ

Найбільший вибір українських книжок.

Замовляйте каталог:

1-866-422-4255

www.ukrainianbookstore.com

- ПРАЦЯ -

Пошукуємо жінку до опіки над старшою жінкою. Праця з проживанням або без.

Тел.: (973) 373-9665

- ПРАЦЯ -

Потрібна українка до опіки 6-літнього хлопчика в годинах від 2:30 по пол. до 6:30 веч. у Метачен, Н. Дж.

Тел.: (732) 718-3307

- ДО ВІНАЙМУ -

До винайму апартамент у Jersey City, NJ близько парку. (5 кімнат на 3 поверсі).

Тел.: (908) 930-9224

Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.

Тел.: (312) 330-0956

Михайло

Шукаю нянюку до 9-місячної дитини в Брукліні (3 дні в тиждні). Знання української мови обов'язкове, англійської побажане.

Тел.: (917) 405-5717 просити Марка

ВЕБ ДИЗАЙН і ПРОГРАМУВАННЯ

7 років в бізнесі

Тел. (202) 657 7105

Портфоліо: Artdriver.com.ua

ARKA

Нитки, тканини до вишивання, писанкові прикраси, касети, відео-касети, CD, шпільні книжки, зустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Тел.: (212) 473-3550

Повідомляємо українську громаду та членів Філядельфійської Округи УНС, що 4-го травня 2008 р. упокоївся в Бозі громадсько-політичний діяч, довголітній організатор УНС та голова Філядельфійської Округи УНС, член багатьох організацій, в котрих займав поважні пости

**СВ. П.
СТЕФАН ГАВРИШ**

Панахида відбулася у вівторок, 6-го травня 2008 р. в похоронному заведенні Fletcher-Nasevich Funeral Home о 7-й год вечером.

Похоронні відправи відбулися в середу, 7-го травня 2008 р. в УКЦ Благовіщення в Elkins Park, PA а опісля тлінні останки спочили на цвинтарі Св. Марії в Elkins Park, PA.

Вічная Пам'ять!

Опечаленій дружині, дітям, внукам та ближчій і дальшій родині в США і Україні складаємо наші найглибші співчуття.

Філядельфійська Округа УНС

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ДРОГОБИЧЧИНИ ділиться сумною вісткою з членами і дрогобичанами, що 4 травня 2008 року відійшов у вічність

**СВ. П.
СТЕФАН ГАВРИШ**

уродженець села Медвежі, пов. Дрогобич.

Довголітній Голова Комітету і громадський діяч.

Дружині, дочці, синові та родині складаємо щирі співчуття

Вічна Йому Пам'ять!

Комітет

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА“ В НЬО-ЙОРКУ ділиться сумною вісткою, що 27 березня 2008 р. відійшов у вічність

**СВ. П.
ТЕОДОР БОДНАР**

колишній член хору „ДУМКА“.

Покійний на вічному спочинку на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Родині Покійного глибокі співчуття складають:

Управа і члени хору „Думка“

ПОДЯКА

З ВОЛІ ВСЕВИШНЬОГО ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

3 серпня 2006 р.

СВ. П.

**МАРІЯ ГАРАСИМОВИЧ
ГОНЧАРЕНКО**

29 жовтня 2006 р.

СВ. П.

ЮРІЙ ГОНЧАРЕНКО

Складаємо нашу щирю подяку отцям парохам українських католицьких церков Успіння Пречистої Діви Марії і Царя Христа у Філядельфії та св. Миколая в Пасейку за проведення похоронних відправ.

Рівнож сердечно дякуємо шкільному товаришеві нашого Вуйка о. Юрієві Базелевському із української православної церкви св. Володимира в Кергонксоні, Н. Й. за участь у похоронних Богослужбах.

Висловлюємо нашу вдячність усім тим, які вшанували світлу пам'ять нашої Тети і нашого Вуйка висловлюючи своє співчуття особисто, листовно чи телефонічно.

Особлива наша подяка тим, що своєю участю в похоронних Богослужбах відпровалили нашу Тету і нашого Вуйка на дорогу Вічності віддаючи їм пошану.

Ми глибоко вдячні усім приятелям і знайомим за молитви, Божественні Літургії та за їхню жертвенність складаючи на Український Католицький Університет у Львові суму 4,505 дол.

Нестор Смаль Стоцький, сестрінок
Зірка Смаль Стоцька Гарабач, сестрінка

Ділимося сумною і болючою вісткою, що в середу, 7-го травня 2008 р. відійшов у Божу вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

СВ. П.

КИРИЛО ГРИГОРОВИЧ

колишній старшина 1-ої УД УНА

нар. 20 червня 1920 р. в Лісному Хлібичині, Україна

Залишилися в глибокому смутку:

дружина – ІРИНА
донька – ЛІДА ЧЕРНИЧЕНКО з чоловіком ОЛЕКСОЮ
син – АРТУР з дружиною ІРЕНОЮ
донька – РОМА МАКСИМОВИЧ з чоловіком НЕСТОРОМ
внуки – АНДРІЙ, ДАНУСЯ, ТАНЯ, ЛЕСЬО, ДАНЬО, ТАЛЯ і СТЕФКО
брат – СЕМЕН
швагер – РОМАН АЛИСЬКЕВИЧ з дружиною АННОЮ і родиню в Україні:
брат – АДАМ з родиню
братова – НІНА з родиню

родини – СКЛЕПКОВИЧІВ, СОСЕНКІВ, КУЧКУДІВ та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 травня 2008 р. в церкві св. Івана Христителя у Випані, відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

КИРИЛА ГРИГОРОВИЧА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок, 16-го червня о годині 7-й вечером в українській католицькій церкві св. Івана Христителя у Випані, Н. Дж.

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою, що
16 квітня 2008 р. на 99 році життя відійшла у вічність наша
найдорожча і улюблена Мама, Бабця і Тета

св. п. м'гр. прав і економіки

Йоанна Мирослава Гук

Уроджена 10 листопада 1909р. в родині Володимира Мрица і матері Христини Мацієвської з родини Грабовичів-Ганкевичів гербу Габданк. Вдова по бл.п. м'гр. прав і економіки Остапові Гук, довголітньому в'язневі політичних тюрем. Членка Пласту від 1923 р., Союзу Українок з 1930 р., активна учасниця „Молодь Христові“ у Львові 1933 р., і Жіночого Конгресу у Станіславові 1934 р. Активна в студентських і громадських організаціях.

Похоронні відправи відбулися 22 квітня 2008 р. в Українській Католицькій Катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо, а опісля на цвинтарі св. Андрея.

У глибокому смутку залишилися:

Сини Юрій з дружиною Лідою
 Адріан з дружиною Евелін
Донька Христя з мужем Гайком Мюр
Внуки Ігор і Таня Гук
Сват Роман Микита
Сестринки Юрій Галушинський з дружиною Марією і доньками
 Галею і Мартою з родинами
 Арета Надозірна з мужем Віктором і донькою Наталкою
 Андрій Чорнодольський з дружиною Любою і з дітьми
 Володимиром, Теренєю, Надією і Дарчиком з родинами
 Іляна Паславська з мужем Михасем і сином Богданом
Братанки Ераст Мриц
 Романна Батербі з мужем Ериком
 та ближча і дальша родина в США, Канаді і Україні.

Вічна її пам'ять!

В пам'ять Покійної пожертви зложили на: Служби Божі \$105, Пласт-Вовча Тропа \$3,285, Fight for Sight \$435, Пласт-Писаний Камінь \$250, Пласт-Клівеленд \$70, Пластові Видавництва \$50, Сироти в Україні \$25. Разом \$4,270.

Повідомляємо приятелів і знайомих,
що 2 травня 2008 р. відійшов від нас у вічність
наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.

інж. ВАСИЛЬ БАЛАБАН

нар. 30 грудня 1920 р. в селі Шляхтинці, біля Тернополя.

Тлінні останки спочинуть в каплиці All Saints Chapel at St. Luke Episcopal Church, 5923 Royal Lane, Dallas, TX.

Залишені в смутку:

дружина – ОЛЯ
доньки – ЛЕСЯ з чоловіком ДЖІМОМ
 – МАРІЯ з чоловіком РЕЄМ і родиною
 – АННА з чоловіком ДАВИДОМ і родиною
внуки – ДЖЕЙМІ, ЛІЗА і ДЖЕСИКА

„Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний
осели Душу Його, там де Всі Праведні спочивають“.

Вічна Пам'ять із роду в рід!

Датки можна складати на:
Ukrainian Free University Foundation Inc.,
P. O. Box 1028, New York, NY 10276.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи посмертні оголошення,
просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені
кредитовими картками:

VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Theodore M. Lytwyn, Manager

NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED

Обслуґа ЩИРА І ЧЕСНА.

Our Services Are Available

Anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в Бавнд Бруку і
перенесенням Тлінних Останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue

(corner Stanley Terr.)

UNION, N.J. 07083

(908) 964-4222

(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

ЛУК НАЙТРО - директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009

(212) 674-2568

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ
найдорожчої ДРУЖИНИ МАМИ і БАБЦІ

св. п.

МАРІЇ ДОЛІШНОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

24 травня 2008 р., о год. 10-й ранку

в церкві свв. Кирила і Методія у Сент Кетеринс, Онт.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік – БОГДАН
доні – БОГДАННА з дітьми МАЛАНКОЮ і ТОМЧИКОМ
 – КАТРУСЯ з чоловіком д-ром СТЕФАНОМ АРЧЕР і
 дітьми ЄЛИСАВЕТОЮ, БОГДАНОМ та АНЕЮ
син – ГРИГОРІЙ з дружиною ДЖУЛІ і синами МАТЕЄМ
 та ЛУКОЮ.

Вічна їй Пам'ять!

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБґУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/СТ/РА
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

"Майбутнє починається в минулому"

Одо Маркард, філософ 20-го століття

1893

2008

Огляніться назад, зазирніть у минуле

Унікальні історичні архіви „Свободи“ стають доступними для світу.*

- оригінальні статті Івана Франка;
 - матеріали, колись заборонені в Україні;
 - щось про Вас або Вашу родину
- та інші цікаві інформації знайдете на веб-сторінці „Свободи“

www.svoboda-news.com

* На веб-сторінці вже поміщені роки: 1990-2008.

Рік 2008: тимчасово відкритий для всіх з метою залучення додаткових передплатників.

„Свобода“ заснована у 1893 році в США. Вона є найстаршою у світі україномовною газетою що видається безперервно. Архів „Свободи“ – це унікальне джерело інформації з історії українства. Ми працюємо над тим, щоб помістити всі числа газети на інтернет. Підтримайте цей кошовний проєкт, ставши передплатником.